

Aylık
İşçi Gazetesi
Şubat 2018
Sayı: 31
Fiyatı: 2 TL

İşbaşı

Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!

Kapitalizm Savaş ve Sefalet Düzenidir

Tarihte ilk sınıflı toplum olan kölecilik, yağma savaşları ve bu savaşlarda esir alınanların köleleştirilmesi ile kuruldu. Halkların yağmalanan zenginlikleri ve köle emeği üzerinde krallıklar, imparatorluklar inşa edildi. Bu süreç sömürge savaşları, işgaller ve ilhaklarla, halkların boyunduruk altına

alınması ile devam etti.

İnsanın insanı sömürmesinin en son ve en vahşi biçimi olan kapitalizmin temelleri bu yağma ve sömürge savaşlarında el konulan zenginliklerin sermayeleşmesi ve köle emeğinin ücretli köle emeğine dönüşmesiyle atıldı.

Yılgın Devrimcilik Üzerine

Son dönemde Türkiye’de sosyalist harekette yaşanan geri çekilme -özellikle genç- devrimci kadrolarda ve onların bilincinde oldukça yıkıcı bir rol oynuyor. İçinden geçtiğimiz süreçte, Türkiye’de ve dünyada işçi ve emekçi yığınların savaş ve yoksulluk arasında sıkışmış vaziyeti; kitlelerin yüzünü devrimci siyasetten çok düzen içine dönmesi; milliyetçiliğin ve dinciliğin yükselişi; gözaltı ve tutuklama terörü; demokratik kitle siyasetinin önünün tıkanması gibi etmenler devrimci kadrolarda gelişen bu olumsuz halin maddi zeminini oluşturuyor.

Özellikle “genç” devrimci kadrolar diyoruz. Çünkü gençliğin geleceğe dönük umudu nasıl hızlı yeşeriyorsa, o hızda azalabiliyor.

devamı 3. sayfada

devamı 2. sayfada

Sermayeye Yanıtı İşçi Sınıfı Verecek!

N. Fırat

devamı 4. sayfada

2008’ de başlayan kriz tüm etkileriyle beraber devam ederken, krizden çıkış yolları arayan gelişkin kapitalist ülkeler son dönemde ” her koyun kendi bacağından asılır” siyasetine yönelmişlerdir. Bu güne değin savundukları serbest piyasa, serbest ticaret yerini kalının kapatılması alıyor.

Büyük Başarılar Küçük Adımlarla Gelecektir

Ali Gündüz

devamı 3. sayfada

Metal işçileri yine bir toplu iş sözleşmesi süreci geçirdi. Savaş ve yoksulluğun ana gündem maddesi olduğu bir süreçte gerçekleşen sözleşme, sonuç itibarıyla metal işçileri açısından önemli bir başarı, işçi sınıfının tümü açısından ise bir moral kaynağı oldu.

Kendimizi kandırmaya gerek yok. Sosyalistler güçsüz. Sosyalizm işçi ve emekçi yığınlar için bugün güncelliğini yitirmiş ve eskimiş görünüyor. Sosyalist parti ve örgütlerin yığınlarla ilişkisi zayıflamış vaziyette.

Bu durumu tespit etmek önemlidir. Ve buradan çıkış yolunun ilk adımı demektir. Kendimizi kandırmamak önemlidir. Somut siyasal durumu anlayıp bilince çıkarmadan sosyalist hareketin bu duruma nasıl müdahale edebileceğini de çözemeyiz.

Somut Durum

Marksistler somut toplumsal-siyasal durumu değerlendirirken güncel durumu maddi koşullardan ayrı olarak düşünemezler. Bu yüzden, neden durumun kötü olduğunu görerek ama en önemlisi, buradan çıkış yolunu da açacak iradeyi göstererek hareket etmemiz gerekiyor. Burada somut durumu kısaca belirtip, yazının odağına devrimci kadroların içinde bulunduğu ruh halini yerleştireceğiz.

Somut durum salt ulusal değil, uluslararası ölçekte de benzerdir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin yıkılması ile birlikte 1980-90'lardan itibaren tüm dünyada sosyalist hareket çok büyük bir saldırı ile karşılaştı. Bu saldırı çok boyutlu idi; örgütsel, politik ve ideolojik bir saldırıydı. Ve saldırının hedefinde Marksizm vardı. Bu saldırı ve nesnel durum beraberce sosyalist harekette bir geri çekilme başlattı. Türkiye özelinde ise, burjuva devletin kurulduğu günden bugüne süren burjuva terör, ideolojik ve politik saldırı bu geri çekilmenin bir yanını oluşturdu. Bu anlatılan sosyalistlerin daha çok öznel durumu ile ilgilidir.

Nesnel durum ise daha çok kapitalizmin işleyişi ile alakalıdır. Durmaksızın tekrarladığımız ve tekrarlamaktan yorulmadığımız ikili bir olgudan bahsedeceğiz burada; kriz ve savaş. Kapitalizm uzun süredir aşamadığı, ötelediği bir krizle boğuşuyor. Bu kriz olgusundan yayınlarımızda defalarca kez bahsettik. Bu yüzden kısa tutacağız. Sadece krizin anlaşılır olması için tüm dünyada emperyalistlerin ve tek tek kapitalist devletlerin hükümetlerinin işçi ve emekçi yığınlara, halklara karşı amansız bir savaş yürüttüğünün altını çizmek gerekiyor. Kapitalizmin krizleri yapısalıdır. Bu yapısal krizleri çözmek için büyük değişimler öngörülür. Kapitalizm ya yıkılır, devrim olur ya da krizi aşacak yöntemler geliştirilir. Bu iki çözüm de, ciddi bir toplumsal dönüşüm olduğu için bir yıkımla beraber olur. Bu yıkım mutlak surette savaşla olur. Bugün dünyadaki tablo tam olarak budur. Emperyalist paylaşım savaşı günceldir. Öyle ise, savaşın beraberinde yükselen gerici ide-

olojiler, şovenizm, dincilik, devletçi ideolojiler güçlenir. Somut durumun bir diğer ayağı da işte budur.

Burada daha teorik ifade edilen durumun toplumsal yansıması da ortadadır. OHAL'ler, hapishaneler, sansür, tehdit, grev yasakları, örgüt ve eylem kısıtlamaları, medya saldırısı... bütün bunlar kriz döneminde işçi ve emekçileri denetlemek, baskı altına almak, başkaldırmasını önlemek için; krizi burjuva devleti sarsmadan atlatmak için alınan önlemlerdir.

Türkiye'de durum tespiti yapılırken içinde olduğumuz baskı ve terör ortamını salt Erdoğan'ın kişisel hırsları ile açıklamak bizi yanlış bir yola sürükler. Erdoğan'ın kişisel çıkarları ile düzenin genel çıkarları uyuyor. Sorun Erdoğan'dan kaynaklanmıyor. Evet, politik olarak karşı durulacak odak devletse, devletin başındaki isim de sosyalistlerin muhalefet odağındadır. Ancak somut durumu açıklarken her şeyi Erdoğan'ın kişisel arzularına bağlamak bilimsel bir yaklaşım değildir. Bu yaklaşım bize çözüm yolu da sunmaz.

Yorgun Demokrat

Bu tablonun bizim açımızdan yattığı duruma geri dönelim. Özellikle, Gezi sonrası politize olan genç devrimcilerde güçlü bir moralsizlik, umutsuzluk, yılgınlık görüyoruz. Binlerce genç devrimci henüz çok erken yaşlarda umutsuzluğa kapılıp devrimci siyasetten kopuyor. Bu durum elbette bütün genç devrimciler için geçerli değil. Ancak sosyalist mücadelenin bütününe baktığımızda göze çarpan bir durum. Siyasetten kopmayan devrimci gençler bir şekilde örgütlü mücadele içinde moralsizliğe ve umutsuzluğa karşı mücadele ediyor. Bazıları ise tamamen kopup gidiyor. Ve karşımıza, eskilerin iyi bildiği bir tipoloji çıkıyor: yorgun demokrat.

Bu tipoloji eski değil belki de, 1980 darbesi sonrası, 2000'de devletin cezaevi saldırısıyla devrimcileri ezme girişimi gibi süreçlerde de belki benzer bir ruh hali egemen olmuştu.

Bugüne damgasını vuran yeni tipoloji ise; yılgın, akıl veren, siyasetlere burun kıvrıran, devrim fikrini ve devrimci mücadeleyi aşağılayan bir insan. Bu tipolojiye sahip insan; -genellikle- bir süre devrimci mücadelede yer almış, sonra bir şekilde umudunu ve inancını yitirmiş, bir süre sonra da mücadeleden kopmuş oluyor. Bir insan mücadeleden kopabilir, bu eleştirilebilir de. Siyasetten uzaklaşan bir yoldaşı düşmanlaştırmayız. Hedef tahtasına koyacağımız şey siyasetten kopmak değil, karşı safa geçmek ya da karşı safa hizmet eder hale gelmektir. İşte bu anlattığımız insan, siyasetten koptuktan son-

ra devrimcilikte ısrar eden gençlere akıl vermeye başlıyor. Tecrübelerine dayanarak devrimciliğin boş bir iş olduğunu, gençliğimizin böyle işlerle tükendiğini, devletin çok güçlü olduğunu ve onunla baş edilemeyeceğini, kendisinin de bu işlerle uğraştığını ve fayda görmediğini anlatıp duruyor. Ve genç devrimcilere diyor ki; “bırakın devrimciliği! Hayat güzelliklerle dolu. Gezin eğlenin. Okulunuzu okuyun ve para kazanın!”

Bu karşı devrimci yılgınlığa söyleyeceklerimiz var elbette. Bu karşı devrimci yılgınlığı yayan “eski solcu”, kendisi bu işleri o ya da bu gerekçeyle beceremediği için devrimciliği bırakmış. Ve biraz da kendi durumunu meşrulaştırmak için devrimcilikte ısrarcı olanlara saldırıyor. Ve bu yılgın eski solcuya diyoruz ki; hiçbir mücadele -hele ki kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi- kolay değildir, kolay olmayacaktır. Bırakalım; bu arkadaş, dünyanın bir yanı sıra ve sefaletle mahkum edilmişken, insanlar açlıktan kendini yakarken, el kadar çocuklar tecavüze uğrarken, çocuk işçilerin eli pres makinelerinde sıkışırken, işçi ve emekçi yığınların hayatı ve geleceği sermaye tarafından gasp edilmişken; kendisine hayatta güzellikler bulmaya çalışsın.

Genç devrimci yoldaşların, devrimci mücadeleyi aşağılayan, kendi inançsızlığını ve umutsuzluğunu devrimcilere yaymaya çalışan, “genç eski solculara” prim vermemesi gerekir. Kapitalizmin bütün saldırganlığına rağmen devrimcilikte ısrar edenler, şairin dediği gibi, “yarına gidenler/yarınlar için dövüşenler” için durum farklıdır.

Umutsuzlaşan Devrimci

Siyasetten kopmayan genç devrimciler içinde gelecekte umudunu yitirmeye başlayanların, verdiği mücadeleye inanma sorunu yaşayanların sayısı az değil. Umutsuzlaşan devrimci gençler yorgun demokratlardan farklı elbette. Mücadeleden kopmamış bu kadrolar, bu karanlık dönemin çıkış yolunu açacak olan unsurlardır da.

Yukarıda uzun uzun anlatılan gerekçelerle umutta sarsılma yaşama, yenilgi psikolojisine düşme eğilimi ortaya çıkıyor. Burada bir noktayı vurgulayalım. Ne zafer ne de yenilgi mutlaktır. Zaferler daha ileri adımların kaldırıcı, yenilgiler ise ileri yürümenin hazırlık evreleridir. Bugün daha ileri yürümek için bir hazırlık evresindeyiz. Bu evrede genç yoldaşlarımızın sarsılması, moral bozukluğu yaşaması olağanüstü bir vaziyet değil. Yaşanması olasıdır.

Ancak, olası olan bu durumu kaniksayıp, normalleştiremeyiz. Umutsuzluk bir devrimci kadro için uzun süre taşınabilecek bir yük değildir.

Bu yükten kurtulmak gerekir. Öyle ise umudu yeniden diriltecek adrese, örgütlü mücadeleye daha sıkı sarılmaktan başka çare yoktur.

“Biz bu karanlık yolun sonunda/ doğacak güneşi görüyoruz!” sözünü on yıllardır söyleyen biz devrimcileriz. Öyle ise, umutsuzluğa kapılmak yok! İğneyle kuyu kazarcasına sabır göstermeyi bütün yoldaşlar öğrenmek zorundadır.

Sonuç

Devrimci mücadelenin aracı devrimci örgüt, bu örgütün temeli ise devrimci kadrodur. Kadro saksıda yetişmiyor. Bu toplumun, bu düzenin yarattığı insanın dönüşmesi, değişmesi, devrimcileşmesi ile oluşuyor. Doğal olarak bu düzenden aldığı eğilimleri, alışkanlıkları taşıyor kadro. Ama devrimcileştikçe eskiyle olan bağı kırabiliyor. O meşhur sloganın da dediği gibi -koş, arkada eski dünya var!- koşmazsa, hareket etmezse eski dünyadan kurtulamaz kadro. Bizi ataletten kurtaracak olan “karınca adımlarıyla” bile olsa harekettir.

Sonuç kısmında, belki de en başta belirtmemiz gereken bir şeyi belirtelim. Devrimci mücadele, oldukça zor ve engebeli bir yola sahiptir. Bu yolun yolcusu olacaksak göze almamız gereken çok şey var. Devrim olgusu, düşünsel olarak bile kavranması zor bir şey iken, bu işe girişen devrimcilerin, özellikle genç devrimcilerin irade ve bilincine güvenmesi gerekir. İrade ve bilinç mutlak değildir, sarsılabilir. Ancak yeniden ve yeniden ayağa kalkmak gerekir. Bu hareketin ne kadar zorlu bir yol izleyeceğini akıldan çıkarmamak gerekir.

Bizim açımızdan ise tablo daha nettir. Bahsedilen yılgın, umutsuz hal bizim yoldaşlarımıza da sirayet edebilir, ama bizi mücadeleden koparamaz. Geçtiğimiz kasım ayında İzmir'de yapılan Ekim Devrimi etkinliğinde GSB'li bir yoldaşımızın da dediği gibi; “Umutsuz değiliz, yorgun değiliz, yılgın, hiç değiliz!” Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Bugün güçsüz olduğumuzu da biliyoruz. Ancak güç kendiliğinden ortaya çıkmaz. Onu sabırlı, uzun bir çalışmayla biz yaratacağız.

Düzenin alçak ve amansız saldırganlığı bizi korkuya düşüremez. Ancak düşman sınıfın niteliğini daha iyi anlamamızı sağlar.

Bizler korkuya karşı umudu, yılgınlığa karşı mücadeleyi, yalnızlığa karşı dayanışmayı, düzene karşı devrimi örgütleyeceğiz! Bu karanlık dönemin devrimcisinin tarihsel görevi budur!

1.sayfadan devam **Kapitalizm Savaş ve Sefalet ...**

Kapitalizmin tarihi vahşi bir sömürünün olduğu kadar ilhak, işgal ve sömürge savaşlarının da tarihidir. Çünkü kapitalist sömürü, rekabet ve savaş olmaksızın varlığını sürdüremez. Bu tarihte halklar sermayenin ulusal çıkarları için birbirine kırdırıldı. Birçok halk zenginliklerine el konularak sömürgeleştirilirken, kadim birçok halk da pogromlar, soykırımlarla dünya tarihinden silindi. Milyonlarca işçi ve emekçi öldürüldü, milyonlarcası sakat kaldı, milyonlarcası savaşın yol açtığı yoksulluk, salgın hastalık ve sefalet içinde telef oldu.

Kapitalizmin dünyaya yayıldığı 19. yy., İngiltere, Fransa, Almanya, ABD, Rusya vb. sömürgeci devletlerin dayattıkları savaşlar ve soykırımlarla geçti. Kapitalist devletler arasında güç dengelerindeki her değişim yeni bir paylaşım savaşının da başlangıcı oldu.

20. yy. kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelmesiyle onun ayrılmaz bir özelliği olan savaşlar da yerel, bölgesel, kıtasal savaşlar olmaktan çıkarak, 1914'te başlayan paylaşım savaşı ile bir dünya savaşına dönüştü. Ekim devrimi, dünyanın pazar ve egemenlik alanı olarak yeniden paylaşıldığı bu dönemde kazandığı zaferle işçi sınıfına ve dünya halklarına savaşsız, sömürsüz bir dünyanın kapılarını açtı. Ancak Ekim Devrimi kapitalizmi ve onun ayrılmaz bir özelliği olan savaşları yeryüzünden silmeye yetmedi. Kapitalist savaş makinesi Ekim Devrimi'nin zafarından sonra da yeryüzünü kana, acıya ve sefaletle bulamaya devam etti.

20. yüzyılın ilk 45 yılına kapitalizmin krizleri, savaş hazırlığı ve savaşlar damgasını vurdu. Birbirini izleyen savaşlar dünya halklarına bir önceki savaşlardan daha büyük ölüm ve trajedi yaşattı. 1945'ten sonra dünyada sürdürülen işgal ve ilhaklar, kapitalist dünyanın hegemon gücü haline gelen ABD'nin damgasını taşıdı.

1990'da Sosyalist sistemin nihai dağılmasından sonra kapitalist savaş makinesi adeta zincirlerinden boşandı. Değişen güç dengeleri altında emperyalist devletler arasındaAvrupa'da çöken sosyalist devletlerin paylaşılması ile başlayan savaş, Afrika, Ortadoğu, Asya ve Pasifik'i içine alarak genişledi. Avrupa'da Yugoslavya ve Arnavutluk'un paramparça edilerek bölüşülmesini Afganistan'ın, Irak'ın, Libya'nın, Afrika'nın birçok ülkesinin ve Suriye'nin işgali izledi.

Türkiye bütün bu paylaşım ve işgallerde emperyalist orduların bir neferi olarak yer aldı. Suriye'nin işgalinde ise ABD, Suudi Arabistan, İsrail ve Katar'la birlikte Sünni İslamcı çeteleri eğitip donatarak önemli bir rol üstlendi. Türk burjuvazisinin hedefi Suriye'nin bölünmesinden bir pay kapmaktı. Rusya'nın Esad yönetimi lehine Suriye işgaline müdahil olması, savaşın seyrini değiştirirken,Türk burjuvazisinin hevesini de kursağında bıraktı.

Savaş boyunca Kuzey Suriye'de önemli bir statü elde eden Kürtler, Türk burjuvazisinin ana hedefi haline geldi. Türkiye için Suriye'nin işgali, Kürtlerin yok edilmesi hedefine kilitlendi. Bu hedefi gerçekleştirmek için Türk ordusu, önce "Fırat kalkanı" harekâtı ile Kürt kantonları arasında bir kama gibi sokuldu. Kuzey Irak'ta Kürt özgürlük hareketine karşı Barzani'yi destekleyen Türk burjuvazisi, Barzani bağımsızlık referandumuna başvurunca, İran, Irak, Türkiye kadim ittifakını devreye sokmakta bir saniye bile tereddüt etmedi. Şimdi de Türk ordusu Efrin'e giriyor. Amaç son derece açıktır; Fırat'ın doğusundaki Kürt varlığının ortadan kaldırılması. Efrin'in Türkiye'nin ulusal güvenliğini tehdit ettiği, tümüyle bu hedefi örtmeye yönelik bir gerekçedir. Dört tarafı Türk ordusu ve onun eğitip donattığı paralı askerlerle (ÖSO) kuşatılmış, küçük bir toprak parçasına sıkışmış Efrin'in, nüfusundan daha büyük ve modern bir ordu'ya sahip olan Türkiye'yi tehdit etmesi, hiçbir savunma stratejisi ile açıklanamaz.

Rusya'nın, ABD'nin ve Suriye'nin işgali ile ilgili diğer devletlerin bu müdahaleye belirli bir noktaya kadar izin vermeleri bugünkü emperyalist savaşın ve bu savaşın içindeki güçlerin stratejilerinin bir parçasıdır.

Türkiye'nin Efrin müdahalesinin gerekçesi askeri değil siyasidir Türkiye Bu müdahaleyle birincisi; Fırat'ın doğusundaki Kürt varlığını ortadan kaldırılmayı, ikincisi; Suriye'nin kuzeyinde bir denetim alanı elde etmeyi hedeflemektedir.

Müdahalenin iç siyasetteki yansımalarına gelince; Türk devleti, burjuvazinin ulusal çıkarlarının söz konusu olduğu her durumda olduğu gibi, bu müdahaleyle de burjuva siyaseti tekleştirilmiş ve burjuva partilerin birlikte hareket etmesini sağlamıştır. Yaratılan şoven dalgayla, işçi ve emekçilerin rejime karşı öfkesini dağıtmış, korkuyu egemen kılarak, ideolojik hegemonyasını güçlendirmiştir. AKP, MHP ile CHP arasında sürmekte olan kayıkçı kavgası bu şoven dalgadan kimin daha fazla yararlanacağını ilişkindir.

Medya masallarıyla beslenip büyütilen bu şoven dalga, sosyalist hareketi de etki alanı içine çekerek karamsarlık ve umutsuzluğun derinleşmesine yol açmıştır. Savaş karşıtlarına, barış sözcüğünü ağzına alanlara karşı yürütülen cadı avı, burjuvazinin gücünün değil güçsüzlüğünün belirtisidir. Bu korku ortamının dağılması kaçınılmazdır; burjuvazi ne yaparsa yapsın işçi ve emekçilerde biriken öfkeyi, bir süre için görünmez hale getirirse de, yok edemez. Komünistlerin görevi, şoven ve korku dalgasının altındaki bu öfkeyi görmek, yıldınlığa, umutsuzluğa düşmeden, onun barındırdığı devrimci olanaklardan yararlanarak mücadeleyi örgütlemek ve sürdürmektir.

1.sayfadan devam **Büyük Başarılar Küçük**

Metal sektöründeki patronların sendikası, Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) %6.4'lük zam dayatmasına karşı, metal işkolundaki sendikalar 2 Şubat'ta başlamak üzere grev kararı almıştı. Grev kararı Bakanlar Kurulu tarafından artık rutin haline gelen bir yasakla karşılaştı. Süreç boyunca uyarı eylemleri yapan işçiler ise grev yasağını tanımayacaklarını, 2 Şubat'ta greve gitmekte ısrarcı olacaklarını belirttiler.

Bütün bunlar yaşanırken, MESS ve Türk Metal Sendikası arasında, grevden 2 gün önce anlaşma sağlandı. Buna göre metal işçileri masadan yüzde 24.63'lük zamla, başarıyla kalktı.

Patron sendikası MESS'in geri adım atması ve işçi sendikaların talep ettikleri zam oranına yakın bir oranla masadan kalkması bu süreçte kuşkusuz işçi ve emekçiler açısından oldukça önemli.

Burada MESS'in bu geri adımının önemli etmenlerinden ikisine değinmek gerekiyor. Bu etmenler Türk burjuvazisinin ve devletinin son süreçte içinden geçtiği politik krizden kaynaklanıyor. Birincisi, Türk burjuvazisinin Efrin saldırısı özelinde Kürt halkına karşı başlatmış olduğu yeni saldırı ve Suriye'de yürütülen savaş bir kez daha fiili olarak dahil olması ile alakalıdır. Bu yeni savaş konseptinde Türkiye'de sınıfsal çatışmayı kaldıracak bir politik zemin görülmemekte. Bu yüzden tabiri caizse sermaye devleti patronlara "ağzımızın tadı kaçmasın." demektedir.

MESS'e geri adım attıran esas etmen ise sermayenin Türkiye işçi ve emekçilerinin örgütlü mücadelesinden duyduğu korkudur. Türkiye'de son dönemde hızla artan işsizlik ve yoksulluk gibi hayati problemler işçi ve emekçilerin hayatına damga vuruyor. İşçi ve emekçiler ekonomik krizin yükünü sürekli omuzlarında hissediyor. Bir yandan da toplumda büyük bir öfke birikiyor. Öfkenin bir sebebi ekonomik problemler ise, bir diğer sebep toplumun içine itildiği yüksek gerilimli politik atmosferdir.

Savaş politikaları, baskı, zorbalık tutmuyor. Güneş balçıkla sıvanmıyor. Daha geçtiğimiz günlerde bir emekçi "Geçinemiyorum!" diyerek kendisini meclisin önünde yaktı. Burjuvazi bunu çok iyi görüyor. Yalnız başına, çaresiz bir emekçi, mücadele yolu bulamadığı için kendisini yakabiliyorsa; örgütlü, güçlü bir işçi hareketi neleri yakmaz!

İşte, MESS'e geri adım attıran esas gerekçe budur. 2 Şubat için alınan grev kararı henüz gerçekleşmeden, "grev" sözünün işçiler arasında dalga dalga yayılması dahi, sermayenin geri adım atmasına yol açmıştır. İşçi sınıfının örgütlü gücüne karşı kapıldıkları korkunun kaynağı işçi sınıfının mücadele hafızasında halen tazedir. 2015 yılında, yine metal sektöründe yaşanan büyük grev ve eylem dalgası, burjuvaziye ekonomik anlamda ciddi zararlar vermiş; bir noktadan sonra sınıf işbirlikçi sendikacılığa karşı yönelmiş ve politik bir içerik kazanmıştı. "Metal fırtına" ve onun yarattığı korku halen taze. Örgütlü ve militan bir işçi hareketine karşı korku duyan burjuvazi, geri adım atıyor, taviz veriyor.

Metal işçilerinin bu başarısı önemlidir. Çünkü hem mücadele ile kazanılabileceğini göstererek sınıfa moral vermiş, hem de büyük başarılarla giden yolu göstermiştir.

Bugün Türkiye'de işçiler, emekçiler ve ezilen halklar için yaşam çok zor. Ekonomik ve politik olarak bütün halk bir cenderenin içine itilmiş vaziyette. Savaşla, zorbalıkla, sefaletle, milliyetçilik ve dincilikle bütün toplum zapt edilmeye çalışılıyor. Bu karanlıktan çıkış yolu küçük adımlarla da olsa mücadele etmek ve kazanmaktır.. Metal işçilerinin de gösterdiği gibi; büyük başarılar küçük adımlarla gelecektir.

1.sayfadan devam

Sermayeye Yanıtı İşçi Sınıfı Verecek!

Dünyanın en büyük meta üreticilerinden Çin ise bu durumdan oldukça rahatsız, serbest ticaretin önünün yeniden açılması politikalarına geri dönülmesini talep ediyor. 2017 yılının Temmuz aylarında Hamburg’da yapılan G.20 zirvesinde Çin Cumhurbaşkanı Xi Jinping, serbest ticareti ve liberalizmi savunan konuşmasıyla dikkatleri çekti. G.20 zirvesinde, G.8 üyelerinin de dahil olduğu düşünülürse onların yerine liberalizmin savunusunun Çin’e kalması oldukça manidardır.

Ekonomi politik alanındaki bu değişimin siyasal sonuçları olması kadar doğal bir durum yoktur. Bilindiği üzere 1929 krizi sonrasında da dünya ekonomisi felç bir duruma geldiğinde uygulanan politikalar krizin başka ülkelere ihracı ve içeride otoriter yönetimlerin kurulması olmuştur.

Bu gün de 2015 sonrasında başlayan bu yönelim değişikliği süreci dünyada etkilerini göstermeye başlamıştır. Bu anlayışa göre devlet yönetimi küçük bir azınlığın denetiminde Oligarşik bir yapıda olmak zorundadır. SSCB ‘nin çözülmesiyle birlikte ilan edilen “liberal demokrasi”, “evrensel demokrasi” iddiaları yavaşça bir kenara bırakılırken, “Demokrasi” söylemi emperyalist yayılmanın ve pazarların korunmasının aracı ve onun en uygun biçimi olarak karşımıza çıkar. Bu nedenle bu gün artık “parlamentar demokrasi” yerini, adına liberal anlayışların “Lider Demokrasisi” dedikleri otoriter yönetim biçimleri almaya başlamıştır. Dünya ölçeğine bakıldığında Oligarşik devlet biçimlerinin yaygınlaştığı ve bu yönetme biçiminin de işçi sınıfının üzerinde uygulanan çıplak zor siyasetinden başkaca bir şey olmadığı açıktır.

Ekonomi politik alanında ki bu değişim, sistematik olarak esnek, güvencesiz ve kuralsız çalışma biçimlerini yaygınlaştırmayı zorunlu kılmaktadır. Burada esas olarak amaçlanan, işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının gasp edilmesi, fabrikalarda ve sokakta sürekli olarak yaygınlaşan baskı ve tahakkümün olağan hale getirilmesidir. Sendikal örgütlenmelere karşı sürekli olarak çıkarılan yönetmelikler üzerinden

yapılan engellemeler, işçi sınıfı içerisinde sürekli yıkım ve tahribat yaratarak, işçi sınıfını direnç gösteremeyeceği bir noktaya kadar geriletmek amacına yönelik uygulamalardandır. Yine grevlerin sudan bahanelerle ertelenmesi, Taşeron kadro adı altında grevsiz YHK sözleşmelerinin dayatılması, İşçilerin yine taşeron kadro adı altında yeni bir güvenlik soruşturmasından geçirerek sınıfın ileri unsurlarının tasfiyesi işçilere yeni bir hak sağlamamaktadır. 696 sayılı kararname ile çıkarılan KHK, işçi sınıfının hak kayıplarının alanını genişlet-

mektedir. OHAL uygulamalarıyla direnişin ve örgütlenmenin engellenmesi ve boğulmaya çalışılması bu değişimin temel stratejisi olarak ortaya çıkmaktadır. Bu gün işçi sınıfının 8 saatlik işgünü hakkı, emeklilik, kıdem tazminatı, sosyal güvencesi ve diğer sosyal hakları sermayenin tehdidi altındadır.

Sermaye birikiminin ve ulusal ve uluslararası sermaye dolaşımının garantörü olarak görülen burjuva devlet bu rolü geçmişte olduğu gibi herhangi bir örtüye gereksinim duymadan, verecek havuç olmadığından olsa gerek, doğrudan sopa politikası ile yürütmek yolundadır.

Kölelik döneminden pek de farkı olmayan çalışma koşullarının yaratılması yeni rejimin ayrılmaz parçası olarak zuhur etmektedir. Bu günün “demokrasisi”, onu bir hayale çevirerek her türlü özgürlüğü yok ederek ve işçi sı-

nının direnişini ve örgütlenmelerini kırma üzerinden ancak var olabilecek durumdadır.

İşçi sınıfı belki de tarihsel olarak en karanlık döneminden geçerken, her şeye rağmen inatla bu gelişmelere karşı ısrarlı bir şekilde örgütlenerek, yeni yollar keşfederek kendisine yönelik saldırılara karşı direnmeye devam etmektedir. Posco Assan’da olduğu gibi işçilerin hem hak gasplarına karşı, hem de sendikal faaliyetler bahane edilerek işten atılmalarına karşı bölgesel düzeyde olsa da sürekli olarak eylem halinde olmaları sınıfın saldırılara

zammı kabul etmeyeceklerini, üç yıllık toplu sözleşme yapılmasını kabul etmeyeceklerini, kölece çalışma koşullarına karşı direneceklerini beyan eden eylemler ve basın açıklamaları düzenlemektedirler. Türk-Metal yüzde 38 zammı da ısrarını sürdürürken, Çelik-İş in de yüzde yarımlik bir farkla kendi teklifinde ısrar etmesi, BMİS’in yüzde 30 zam da direneceğini açıklaması, işçi sınıfının aşağıdan yukarıya her düzeydeki baskısını ortaya sermektedir.

İstanbul Bakırköy meydanını dolduran Türk Metal sendikasına bağlı işçilerin, “Grev haktır engellenemez”, “6,48 kabul edilemez”, “OHAL yasalarına rağmen grev hakkımızı kullanacağız” yönünde sloganlar atmaları sınıfın ısrarını sürdürdüğünü göstermektedir.

İşçi sınıfı dünya ölçeğinde ve yine ülke çapında her eylem ve direnişten öğrendiğini içselleştirerek yoluna devam etmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı işini, geleceğini ve ekmeğini korumaya çalışmaktadır. İşçi sınıfının özne olmadığı iddialarına karşı her geçen gün kendi birliğini ve direncini daha da geliştirecek adımları yavaş da olsa atmaktadır.

İşçi sınıfının yerel düzeydeki direncinin, ulusal çapta bir dirence dönüşmesi daha örgütlü ve birleşik bir hattı izlemesine bağlıdır. Sadece metal sektörünü değil diğer sektörleri de içine alarak ortaklaşacak bu mücadele sınıfın bütününe yönelik saldırıyı durdurabilir.

Üretimden gelen gücünü kullanarak yeni rejime ve onun ekonomik saldırılarına karşı direnci örgütleyebilir durumdadır. İşçi sınıfı bu gücü daha önce harekete geçirdiğinde neler olduğunu çok eski değil, daha 2015 yılında “metal fırtınası” olarak adlandırılan süreçte ortaya koymuştu. Bu gün de taşeron kadro aldatmacalarına karşı, hükümetin sendikalaşma adımlarına karşı ortaya koyduğu engellemelere, MESS dayatmalarına karşı ortak bir mücadeleye hattını oluşturarak 2015 sürecini aşacak olanaklarına sahiptir.

karşı direnmeye çalıştığını göstergeleridir. İşçi kentleri olarak adlandırılan işçi havzalarında lokal düzeyde devam eden grev ve direnişlerin süreklileşme eğilimi göstermesi, işçi sınıfının bütüncül bir plana sahip olmaksızın el yordamıyla direnmeye devam ettiğinin açık göstergesidir.

Metal işçilerinin içinde bulundukları TİS süreci, kendi içerisinde olağanüstü bir direnme potansiyelini taşımaktadır. Metal işçilerinin sendikalarını zorlayarak ortaya koydukları performans çok önemlidir. Arabulucu sürecinin sonuçlanması ve grev sürecinin başlaması ile birlikte üç sendikaya bağlı 58 fabrikadaki işçilerin MESS dayatmalarını kabul etmeyeceklerini beyan etmeleri, sendikalarını da bu alanda adım atmaya zorlamıştır. TÜRK-İŞ’e bağlı Türk-Metal Sendikası, HAK-İŞ’e bağlı Çelik-İş sendikası ve DİSK’e bağlı Birleşik Metal Sendikasının yöneticileri, 6,48 lik

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

İşçi Sağlığı Sorununun Temelleri

ORHAN ÇETİN

Günümüzün en çok tartışılan en önemli sorunlarından birisi işçi sağlığı sorunudur. Bu sorun üretici güçlerin gelişmesiyle kendini çok daha fazla hissettiren, yaşanan iş cinayetleri nedeniyle kendinden en çok bahsettiren bir sorun. İşçi sınıfı açısından bakıldığında işçi sağlığı sorunu üretici güçlerin gelişmesinden, üretim ilişkilerinden ve de üretim araçlarının özel mülkiyetinden, yani üretim biçiminden bağımsız, üretim biçiminden ayrı olarak ele alınabilecek bir sorun değildir. İşçi sağlığı sorunu kapitalist sınıfların teknokratlarının baktığı gibi sadece teknik önlemlerle çözümlenebilecek bir sorun değildir. İşçi sağlığı sorunu sadece teknik önlemlerle çözülemeyeceği gibi sadece tıbbi sorun olarak da ele alınarak çözümlenemez. İşçi sağlığı temelde sosyal ve ekonomik boyutları olan bir düzen sorunudur.

İşçi sağlığı sorununu bu nedenle temelden incelemek, sorunun sosyo-ekonomik temellerine dokunmak, Türkiye'nin toplumsal ve ekonomik yapısını incelemek demek olacaktır. Bu sorun ülkenin genel sağlık sorunlarından, görece geri teknolojik üretim altyapısından, işçi ve ailesinin içinde yaşadığı iş ve yaşam koşullarından, sosyal güvenlik yapısından, gelir dağılımından, işsizlik, eğitimin durumu, kadın işçilerin, çırak ve çocuk işçilerin genel sorunlarından bağımsız bir sorun değildir. Bu nedenle bütün sosyal ve ekonomik sorunlarla birlikte değerlendirilmelidir.

İşçi sağlığı sorunları ve bu sorunların çözümünde ülkede kapitalist gelişmenin yapısı, teknolojiye yeri, uluslararası tekellerle ilişkiler vb gibi durumlar sorunun olgunlaşmasında, belirlenmesinde ve gelinen durumun açıklanmasında çok önemli kılavuzlar oluşturmaktadır. Tüm bu olgular soruna yaklaşımı ve sorunun çö-

zümünde atılan adımları belirleyici olmaktadır.

Kapitalist toplum üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı bir toplum biçimidir. Üretim araçlarının sahibi olan kapitalist sınıflar ile üretimi gerçekleştiren işçi sınıfı arasında süren mücadele, işçi sağlığı sorununda da sürmektedir. İşçi sağlığı sorununda işçi sınıfı ile kapitalist sınıflar arasında çıkar birliği değil, çıkar çatışması

bulunmaktadır. Kapitalist üretim biçimi işverenlerin daha fazla kar elde etmesi üzerine kuruludur. Kapitalist sınıfların temel amacı sermaye birikimini artırmak ve sürekli daha fazla kar elde etmeye çalışmaktadır. Kapitalizmin temelinde sürekli olarak daha fazla kar, yani daha fazla artık, en yüksek artık değeri elde etme çabası vardır. Bu, kapitalist sınıfların, sermayenin iyi ya da kötü niyetli olmasından öteye kapitalist sistemin genel özelliği, sistemin işlemesindeki temel amaçtır. Bu nedenle azınlık sınıf olan kapitalist sınıfların kar hırsı ile, çoğunluk olan işçi sınıfının sağlığı kaçınılmaz olarak çelişmektedir.

Kapitalizm en az maliyetle en fazla kar elde etme üzerine kurulu bir sistemdir. En az maliyetle en fazla kar elde etmeye çalışan bir sistemin işçi sağlığı ve iş güvenliğini düşünmesi, bu sorunu

çözmek için önlemler almayı hedeflemesi, ya da bu önlemleri yaşama geçirmesi söz konusu olamaz. Söz konusu bile olamaz çünkü iş kazalarını ve meslek hastalıklarını önlemeye yönelik her harcama kapitalist sınıfların kar elde etme hırsı ile çelişmektedir. Sermaye, karlarını azaltacak her türlü giderden kaçınmaya çalışır, harcamalarını azaltmayı hedefler. Bu nedenle işçi sağlığı sorunlarını birincil hedef yapmaz, yeterli

önlemleri almaz. Bunun sonucu olarak da sermayenin karlarını artırma pahasına, işyerlerinde çalışan işçiler iş cinayetlerine kurban gitmekte, sakatlanmakta ya da tedavi edilemeyecek meslek hastalıklarına yakalanmaktadır. Bilim insanlarının yaptığı çalışmalar insan sağlığının sermaye tarafından nasıl bir sömürü aracı olarak kullanıldığını ortaya koymaktadır. Yapılan araştırmalar açıkça, işçi sınıfının bilinci ve savaşımlı, modern tıp biliminin topluma dönük çabaları, insanın hastalığının, çevre koşullarının, kötü beslenmenin, sağlıksız konutlarda yaşamamanın, sağlığa aykırı işyerlerinde, kötü çalışma koşullarının sonucu olduğunu göstermiştir.

Günümüzde insanı yaşamından soyutlayarak ele almak mümkün değildir. İnsanı çalıştığı işyeri ortamıyla, yaşamını sürdürdüğü ortamıyla birlikte değerlendirmek

gerekmektedir. İnsanı çalıştığı ve yaşadığı ortandan soyutlayarak ele alan klasik tıp anlayışı artık geçmişte kalmıştır.

Sağlık toplumsal ve ruhsal iyilik hali olarak tanımlanmaktadır. Sağlığın bu şekilde tanımlanması, insan sağlığına, sosyal ve ekonomik gerçeklerle bakılmasını, sağlık hizmetlerinin sadece belirli sosyal ve ekonomik nedenlerin hasta ettiği insanları iyileştirmek olmayıp, bütün hastalık üreten etkenlerle savaşmak olarak ele alındığı bir hizmetler bütünü olarak kabul edilmesini sağlamıştır. Hastalığa yol açan koşulların önemsenmesi ve ortadan kaldırılması, yani koruyucu sağlık hizmetleri önemlidir. Koruyucu sağlık hizmetlerinin yeterli olmadığı, gerekli önlemlerin alınmadığı bir ülkede işçi sağlığı ve iş güvenliğinden söz etmek olanaklı değildir. Günümüzde yaşamımız, en çok işyeri ortamından etkilenmektedir. Öyle ki, işyerlerinde bulunan bu etkiler insanın doğasında bulunmayan etkilerdir. İnsana yapay olarak dayatılan ve yaşamının önemli bölümünün geçtiği işyerlerinde, fiziksel, kimyasal ve psikolojik etkenler, işyerlerinde çalışan insanların sağlığını etkilemekte ve bozmaktadır.

Sermaye düzeni, işçiyi toplumda yaşayan bir birey olarak toplumun hastalık kaynaklarından koruyamamaktadır. Aynı sermaye sisteminin işyerleri de çalıştırdığı işçiyi bedensel ve ruhsal hastalık etkilerinden de koruyamamaktadır. Bunun sonucu olarak da ortaya sorunlu bir sağlık sistemi ve sorunlu bir işçi sağlığı sistemi ortaya çıkmakta, kişi önce hasta edilmekte sonra ise tedavi edilmeye çalışılmaktadır. Böyle bir sağlık anlayışı karşımıza kaçınılmaz bir şekilde daha çok ilaç ve daha çok hastane döngüsünü getirecektir.

(devam edecek)

Bu Dünya Bu Şekilde Devam Edemez

Yusuf Erdem

Bir avuç emperyalist-kapitalist haydutun hakimiyeti altındaki dünyamızda açlık, yoksulluk, sefalet ve o oranda öfke de büyüyor; bütün servet ve zenginlikler oluk oluk çok az sayıdaki tekelci kapitalistin kasalarına akıyor. Ülkeler arasındaki, zenginler ve yoksullar arasındaki büyük uçurumun, her yıl bir önceki Davos toplantısına göre daha da derinleştiği görülüyor. Önümüzdeki yıl, açlar ordusu hiç kuşkusuz daha da kitleselleşecek.

İngiliz yardım kuruluşu Oxfam, dünya liderlerinin toplanacağı Davos Zirvesi'nde, yeryüzündeki adaletsiz gelir dağılımına dikkat çekmek için Credit Suisse'in verilerini kullanarak bir rapor hazırladı. Oxfam'ın raporunda dünyadaki gelir dağılımına ilişkin çok çarpıcı sonuçlar yer alıyor.

70 Milyoner, 7 Milyar İnsandan Daha Zengin

Zenginlerle fakirler arasındaki gelir uçurumunun artarak sürdüğünü belirten Oxfam, söz konusu raporunda;

- 2016 yılının verilerine göre dünya nüfusunun yüzde 1'lik (70 milyon kişiye tekabül ediyor) bölümünün; insanlığın geri kalan yüzde 99'undan (yaklaşık 7 milyar insandan) daha fazla servete sahip olduğunu açıkladı.

- Yalnızca 62 “süper zengin” toplam servetinin, dünyanın nüfusunun yarısını oluşturan en yoksul 3,5 milyar insanın sahip olduğundan daha fazla olduğunu belirtti. (ki bir yıl önce, dünya nüfusunun en yoksul yarısının serveti, 80 “süper zengin” servetine denk geliyordu.)

- 2010 - 2015 yılları arasında dünyanın en yoksul yarısı, nüfusça 400 milyon artmasına karşın, gelirleri ve sahip oldukları yüzde 41 (1 trilyon dolar) oranında azaldı. .

- Oysa bu zaman diliminde dünyadaki en zengin 62 kişinin serveti ise 500 milyar dolardan 1.76 trilyon dolara yükseldi.

En Yoksul Yüzde 20, Günde 1.90 Dolarla Geçiniyor

Oxfam'ın raporuna göre;

- Dünya nüfusunun yüzde 20'si aşırı yoksulluk sınırı olan günlük 1.90 dolar gelir ile yaşamını sürdürmeye çalışıyor. (Söz konusu rakam 1988 ile 2011 yılları arasında neredeyse hiç değişmedi.)

- Servet piramidinin en tepesinde yer alan yüzde 10'lük kesimin gelir düzeyinin bu zaman diliminde yüzde 46 arttığı belirtildi.

- Hükümetlere eşitsizliğe son verilmesi çağrısında bulunun Oxfam, geçtiğimiz yıl yayımladığı raporda en zengin yüzde 1'lik kesimin toplam servetinin dünyanın geri kalan yüzde 99'unun

- Soygun ve sömürü çarkının; açlığın, yoksulluğun, maddi-manevi sefaletin ve çürümenin;

- Bir avuç sömürücünün çıkarı uğruna halkları birbirine kırdıran savaşların;

- Dünya çocuklarının ezici çoğunluğunu aç, ilaçsız, doktorsuz, temiz içme suyundan yoksun bırakarak ölümlerine yol açmanın;

- Doğanın ve doğal yaşamın; kültürün, bilimin, sanatın ve kentlerimizin kültürel dokusunun acımasızca –ve bir daha geri gelmeyecek biçimde- kar uğruna yok edilşinin;

- Halkları köleleştirmenin ve

Daha önceleri ‘Ya sosyalizm; ya barbarlık!’ belgisini yükseltiyorduk. Şimdi tehlike çok daha büyük ve kesin. Doğanın çölleşmesi, iklimin yaşanamaz biçimde değişmesi ve doğal yaşamın –onunla birlikte insan soyunun da – yok olması ve/veya emperyalistler arası rekabetin yol açacağı bir nükleer yıkımla yüz yüze gelmemiz tehlikesi reel bir tehlikedir. O nedenle şimdi ilerici insanlık, şu ikilemle karşı karşıyadır:

Ya sosyalizm, ya toptan yok oluş. Ya biz emekçiler dünyamızın ve insanlığın kaderine el koyarak, burjuvaziyi ezip, elbirliğiyle güzel bir yaşam inşa ederek

servetinden daha fazla olacağı öngörüsünde bulunmuştu.

Uluslararası ve uluslarüstü tekelin, emperyalist haydutluk düzeninin, yani kısacası kahrolası burjuva mülkiyet çarkının insanlığı ve dünyamızı getirdiği yer işte burası. Yarın götüreceği yeri düşünmek bile korkunç. Eğer bizler, yani dünyanın emeğiyle yaşamaya çalışan sıradan insanları, mazlum halkları buna izin verirsek, kendi kaderimize ve dünyanın kaderine el koymayı başaramazsak kapitalizm bizi adım adım daha büyük acılara sürükleyecektir. Çünkü hemen hemen bütün kötülüklerin temelinde kapitalizmin o doymak bilmez kar hırsı ve kahrolası özel mülkiyet düzeni vardır.

temel haklar ve özgürlükleri yok ederek muhalifleri, açlıkla, kanla, zindanla susturup ülkeleri açık hava hapishanesine dönüştürmenin;

- Devlet dediğimiz emekçileri ezen baskı, sömürü, zulüm, savaş ve ölüm makinasının;

- Ve emekçileri manevi olarak zehirleyen muazzam yalan makinasının ASIL SUÇLUSU, ‘MÜSEBBİBİ’(nedeni), KAPİTALİZM’dir.

Türkiye’ye gelince, - ki bu konuyu ayrıca ele almak gerekiyor - gelir dağılımındaki adaletsizlik konusunda Avrupa birincisiyiz ve Hindistan’a yaklaşmış durumdayız. Zengin ve yoksul arasındaki uçurum ise hızlanarak derinleşiyor.

kurtulacağız; ya da korku içinde yok oluşu bekleyeceğiz.

Emperyalist haydutluğun ve kapitalizmin insanlığa verebileceği -kötülükler ve acılardan başka- hiçbir şeyi yoktur. Yani ‘Ya sosyalizm, ya toptan yok oluş!’

Ne var ki devrimciler, –koşullar ne kadar elverişsiz, durum ne denli umut kırıcı olursa olsun - gerçeğin gözlerinin içine dimdik bakmayı başarmak; fakat korkuyu değil, umudu örgütlemek zorundadırlar. Muhtaç olduğumuz kudret; dünya işçi ve emekçileri ile ezilen halkların birlikte verecekleri devrim mücadelesinde gizlidir. Yapılması gereken, örgütlenerek ve örgütleyerek öfkeyi umuda, umudu gerçeğe dönüştürmek üzere devrimci bir cüretle yola çıkmaktır.

Korku ve Cesaret

Mustafa Özkan

Bir tanıdığım, referandum sürecinde, Ankara'dan Kars'taki ablasına telefon eder. Hal hatır sormalardan sonra verilecek oya gelir sıra. Ankara'daki "ablacığım sakın evet verme, hayır ver ki anlasınlar bunlar" der. Kars'taki abla, "tamam bacım, evet vereceğiz, huzur için evet" diye yanıt verir. Ankara'daki hayır diye çırpınırken Kars'tan "anladım, evet diyorum zaten, duymuyor musun" gibi hiç de beklemediği yanıtlar aldıkça çıldırmaktadır. Çünkü ablasının evet verecek biri olmadığından dolayı öylesine hayır demiştir aslında. Sonunda dayanamayıp telefonu kapatır ve ablasına küser bizim ki.. Referandumdan sonrada pek görüşmez ablasıyla. Aradan biraz zaman geçtikten sonra yüz yüze görüşme olanakları olur. "Abla sen şaşırdın mı, neden evet verdin, hiç değilse bir oy vermeyi bile doğru düzgün yapamıyorsun artık" v.b söylemlerde bulunur. Abla "bacım ben evet verirmiyim, ama telefonlar dinleniyor, onları kandırmak ve fişlenmemek için öyle dedim telefonda" demez mi?..

Ankara'da yaşayan kardeş, "sahiden bu kadarı da olabilir mi? Ben inanmıyorum ama dinleme olayının bu kadar tabana kadar inmiş olması mı, korkunun kendisi mi anlayamıyorum?. Aslında korkuyu içselleştirmek bunlar. Böyle olunca da yapılan doğruların bile anlamı kalmıyor. İnsanlar tepkilerini açıktan vurgulayamayınca, tepkiler pasif kalıyor. İstenen oluyor galiba" dedi.

İşçilerin takıldığı mekanlarda zaman geçirdim bir süre. Oralarda hemen soh-bete girebiliyorsunuz. Çünkü o insanlar yaşadıklarını ve sorunlarını, eveleyip gevelemeden, açık seçik anlatıyorlar. Sorunların nedenlerinde ve yarattıkları tahribatlarda hiçbir yakınlığınızın olmamasına karşın hemfikir olduğunuzu görüyorsunuz. Hangi partiye oy verip, hangi düşünceye sahip olurlarsa olsunlar, sorunları aşağı yukarı aynı. Onlara sorunları yaşatana birlikte kızıp, birlikte küfürler savunabiliyorsunuz. İşin ilginç, hiçbir teorik bilgiye sahip olmamalarına karşın, çözümler sınıf eksenli. Yaptıkları çözümlemeleri dinleyince komünist biriyle konuşuyorsunuz sanki. Çelişkileri yaşayarak algılıyorlar. Yanlı basın yayın organlarından gördükleriyle yaşamalarını karşılaştırıp, yalan rüzgarı olduğunu anlıyorlar aslında. Bu doğrultuda yaptığım saptamalara da katılıyorlar ve dost oldum çoğuyla

zamanla. İş dönüp dolaşıp çözüm mevzularına gelince bir tuhaf oluyor insanlar. Okumayı önerdiğiniz yayınlara bir tuhaf bakıyorlar da, yavaş yavaş uzaklaşmaya çalışıyorlar. Politik bir şeyler dillendirince içlerinden düşmanca davrananlar bile oluyor.

Korkuyorlar aslında. Yıllardır terfi edemedikleri asgari ücretin de asgarisinin kaybedilmesinden korkuyorlar. Sendikadan, örgütten korkuyorlar. Ama aslında korkuları sendika ve örgütten değil de, onlardan dolayı başlarına geleceklerden. Herkes elini taşın altına koymayı başkalarından bekliyor. Birileri gelip bu tür örgütleri kurmadıkları için hayali birilerine kızıyorlar. Asli unsur olduklarını çoktan unutmuş, unutturulmuşlar. Her yerde olduğu gibi korku sayesinde edilgen hale sokulmuş, en devrimci sınıf. Güzele talip olmayı unutmuşlar da, kötüyü kaybetmekten korkuyorlar.

Yine bir avukat dostumla görüşüyoruz bu korku tüneline. O da korkuyor. Hem de herkesten çok korktuğunu ama mezarlıkta ısıklık çalanlar gibi korkmaz davrandığını söylüyor açık yüreklilikle. Çünkü diyor alınıp götürülmememiz için hiçbir neden yok. Aslında içeriyle dışarının farkı olmadığını da söyleyip gülüyoruz.

Bir öğretmen tanıdığımın sendika değiştirmesi şartıyla, müdür yardımcısı, müdür, ve milli eğitim müdürü olma merdivenlerini çıkacakken, kabul etmeyince başka bir okula sürüldüğünü dile getiriyor. Müdürlüklerden olduktan sonra mesleği kaybetme kuşkusuna kapılmış artık. Bir bahane bulsa kendince kişiliğine halel gelmeden belki de ayrılacak sendikal yaşamdan.

Kısacası korku toplumun iliklerine kadar işlemiş durumda. Korkuyu yenecek tek çözüm örgütlü yaşam aslında. Örgütlü yaşam derken böyle derme çatma örgütlülükler değil besbelli. Yalnızlık korkuyu üretir, örgütlülük ise korkusuzluğu. Ölümünden beter can çekişmelerde ölümünden korkmanın ne anlamı olabilir ki? Yalnızlık o korkuyu anlamlı hale getiriyor ne yazık.

Toplumun yeni başlangıçlara ve dolayısıyla ölü toprağından silkelenmeye gereksinimi var. Bu atılımı yaratacak olan yine İşçi Sınıfı ve onun örgütleridir mutlaka. Bu korku ortamında işimiz çok zor ve meşakatli mutlaka; zaman geçtikçe zorluk derecesi daha da artıyor. Bir yerlerden başlamanın zamanı geldi geçiyor. Biz korkularımızı yenemezsek, toplum korkularının esiri olacak, oluyor. Hiçbir kara gün savaşım yürütülmeyince sonlanmaz, korkular ise cesaret göstermeden yok olmaz.

Asgaride Yaşamak

İ.İzmirli

2017 yılında açıklanan 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 1608,00-TL yoksulluk sınırı 5.238,22-TL olarak belirlenmiştir. 2018 yılında açıklanan asgari ücret net 1.603,12-TL'dir. Görüldüğü gibi asgari ücret yine açlık sınırının altında kalmıştır.

İlk önce asgari ücret nedir ne değildir, onu belirlememiz gerekmektedir. Asgari ücret; Vasıfsız bir işçinin bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen ve işçinin beslenme, barınma, giyim, sağlık, ulaşım, kültürel etkinlikler ve neslini devam ettirmek için gereksinimlerini karşılamaya yetecek ücret olarak tarif edebiliriz.

Bu tanımlamadan anlaşıldığı üzere vasıfsız bir işçinin neslini devam ettirmek de dahil yaşamasına yetecek ücrete denir. Görüldüğü üzere ülkede belirlenen asgari ücrete göre bir ailenin yoksulluk sınırına ulaşabilmesi için top yekun, ailece çalışması ile mümkündür. Yani anne-baba ve evin gençliğe adım atmış çocukları bir şekilde çalışma hayatına dahil olursa yoksul olabilmektedir.

Bize dayatılan bu asgari ücret ne anlama gelmektedir? Biliyoruz ki sermaye sınıfı üretime dahil edip sömürülme potansiyeli olan tüm insanları sömürdüğü sürece ayakta kalabilir. Bu sebeple insanları çarka dahil ettikleri sürece yaşamalarına (tabi ki buna yaşamak denirse) izin vermektedir. Bir aileyi top yekun kapitalist çarka dahil etme amaçlarıdır.

Biz biliyoruz ki, çalışabilen işçiler kadar çalışmak isteyip çalışmayan işçilerin konumu kapitalistlere her zaman artı yazmaktadır. İşsizler ordusu sermaye sınıfının elinde her zaman çalışan işçilere karşı bir tehdit unsuru olarak kullanılmaktadır. Bu sebeple de gerek asgari ücret, gerekse genel ücret düzeyi belirlenirken çalışabiliyor olmayı bir lütuf gibi sunmak sermayedarlar için en büyük silahtır.

Bildiğiniz üzere Aralık ayında her yıl izlediğimiz tiyatro yeniden sahnelendi. Asgari ücret tespit komisyonu ve sendikalar arasında süren pazarlıklar tamamen şekilci ve göstermelik düzeyde ilerledi. Ve sonucunda tüm çalışanlara "hayırlı olması" dileğiyle protokoller imzalandı. Ve zaten içinde bulunduğu ekonomik kriz sebebiyle kaşık ile verdiklerini kepçe ile yılın ilk günlerinde geri aldılar.

Biz ilerici işçiler, yaşamı ve dünyayı şekillendirenler olarak bu açık oyun karşısında nasıl durmalıyız? Yaşanılabilir bir asgari ücret için aralıksız, zam dönemlerini beklemeden hayatın her anında devletin bu haksız uygulamasına karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Mücadele ihtiyaç olduğu için yapılmaz. Haklı taleplerimizi her zaman mücadele aracı olarak sermayeye dayattığımız ve peşini bırakmadığımız için mücadele olur.

Hayatımızın her alanında ve yaşamımıza dokunan her mecrada yaşanılabilir bir asgari ücret talebimizi yılın 365 günü haykırmalıyız. Devletin dayattığı açlığı ve yoksulluğu kabul etmiyoruz. Alman işçi önderi Rosa Luxemburg'un dediği gibi "vardık, varız ve var olacağız". Dünyanın bizim ellerimizde şekillendiğini unutmayalım.

Metal İşçilerinin Eylemi Kazanımla Sonuçlandı

Uzun süredir yürütülen toplu iş sürecinden bir sonuç almayan işçiler, fabrikalarda eylemlilikler ortaya koymuşlardı. Birçok kez eylemlerinde polisle karşı karşıya gelen işçiler, şiddetli saldırılara ve gözaltına alınmaya maruz kalmışlardı. Patronların sendikası MESS'in 3 yıllık sözleşme ve düşük ücret zammı, metal sektöründeki tüm sendikalar tarafından kabul edilmemişti.

Sendikaların 2 Şubat'ta greve çıkacaklarını ilan etmesinden sonra, devlet grevin yasa dışı olduğunu ilan etmiş, patronlarda lokavt ilan ederek, tehditkar tavırlarını sürdürmüşlerdi. Metal işçileri devletin ve patronların bu tavırlarına karşı, "yasaklarınızı tanımıyoruz" diyerek eylemliliklerini sürdürdüler. 30 Ocak'ta işçilerin bu kararlı duruşu so-

nuç verdi ve işçilerin talepleri doğrultusunda toplu sözleşme imzalandı. İmzalanan toplu sözleşme ile işçilerin ücretlerine sosyal haklar hariç yüzde 24.63 zam yapıldı.

Cerattepe ve Murgul Eti Bakır

AKP dönemiyle birlikte, piyasalarda özellikle inşaat ve madencilik sektörlerinde birçok yeni firma türedi. Cengiz Holding, bu firmaların önde gelenlerinden biri. Türkiye'deki sayısız ihale ve madencilik işi Cengiz Holding'e veriliyor. Aldığı ihalelerdeki usulsüzlükler ve etrafa savurduğu küfürlerle,

yazılı medyada sıkça yer alan Cengiz Holding patronu, devletin yasalarla kendisine sağladığı koruma kalkanını arkasına alarak, Karadeniz bölgesini gerek HES projeleri gerek yeraltı madenlerinde kullandığı yöntemlerle çöle çeviriyor.

Cengiz Holding'e bağlı Eti Bakır AŞ'nin Cerattepe ve Murgul madenlerinde çalışan yüzlerce işçi, ocak ayı başından itibaren, ücret zammı ve ikramiye taleplerinin kabul edilmesi için başlattıkları grevi, kararlılıkla sürdürüyor. Grev kararından sonra, Eti Bakır A.Ş., 800 işçiyi ve birçok mühendisi, iş hukukunun 25/2 maddesine dayanarak, tazminatsız işten attı. İş hukukunda yer alan bu madde ahlaksızlık, hırsızlık ve taciz gibi suçları kapsamakta. Dolayısıyla bu suçla itham edilen işçiler tazminatsız olarak işten atıldı.

Yüzde 25 ücret zammı ve 2 maaş ikramiye taleplerinden geri adım atmayan işçiler, Sendikal bir örgütlenmenin bulunmadığı, iki işletmede eylemliklerini sürdürüyor. Eti Bakır işçileri, adı olsun olmasın, bir örgütlülüğü fiili olarak oluşturmuş durumda. Bu örgütlülük işçileri, patron karşısına tek vücut olarak çıkarıyorsa, patrona karşı çıkarlarının bir olduğu anlayışını veriyorsa, bireysel çıkarları yok edip, kolektif çıkarları savunmayı örgütleyorsa, bu örgütün adı Eti Bakır İşçileri'dir. Yolunuz açık olsun.

Milli Gelir Nerede?

Büyüme ve fert başına artan milli gelir rakamları, devletin yetkili ağızlarından düşmeyen bir lakırdıdır. Büyük bir iştahla kamera karşısına geçip, yaşamın gerçekleriyle uyuşmayan durumu, yalanla ballandıra ballandıra anlatır dururlar topluma. Oysa sokakta, durum hiç de anlatıldığı gibi değildir.

Son açıklanan rakamlarla fert başına düşen milli gelirin 10 bin doların üstünde olduğu söyleniyor. Bu rakamlara bakarak, şunları sormak gerekiyor. Özellikle evli insanlarda intihar girişimi neden artıyor? Rakamlar doğru ise, işçiler emekçiler neden geçim sıkıntısı diye feryat ediyor. "İşsizim, açım" diyenler neden bedenlerini benzin döküp yakıyor?

Bir taraftan asgari ücreti, 1600 TL olarak belirleyip, daha sonra kalkıp 10 bin dolar milli gelir açıklamak, nasıl bir yalandır? Öte yandan komünistler, kapitalist sömürü düzenine karşı yapılacak, her türlü eylemin, örgütlü ve kolektif bir iradeyle yerine getirilmesini savunur. Eylemin

sonucundan bağımsız olarak düşünüldüğünde, kişisel bir kazanım elde edilse bile, bu kazanım sonucu ortaya çıkaran koşullar değişmez.

Bazen bu tür eylemler, toplumsal bir başkaldırıya dönüşebilmekte, Tunus'ta olduğu gibi, toplumsal bir başkaldırıya dönüşebilmekte.

“Arabuluculuk” Yasası

Sermaye sınıfının devleti, sermayenin üretim sürecinde, işçilere ve emekçilere yönelik hak gasplarını ve olumsuz çalışma koşullarını göz ardı ederken, çıkarttığı yeni yasalarla, bu saldırılara karşı işçilerin ve emekçilerin hak arama girişimlerini engellemeye çalışıyor.

Burjuva devlet bu refleksleriyle, burjuva demokrasisi perdesini indirip, sömürülen tüm kesimlere yönelik saldırılarını açık bir biçimde uygulamaya zorunlu kalıyor. Devlet yaptığı büyük adalet sarayları ile adaleti önemsedini, toplum önünde yapılan tartışmalarla “ hukuk devleti “vurgusunu, öne çıkartmaya çalışıyor. Burjuva devlet tarafından bu yönde yapılan tüm göz boyamalar, sömürü düzeni çarkları tarafından ortaya çıkartılan gerçeği saklamaya yetmiyor. 01.01.2018 tarihinde yürürlüğe giren “zorunlu arabuluculuk” yasası, artık işveren tarafından mağdur edilen işçinin, direk iş mahkemesinde dava açmasını engelliyor.

Arabuluculuk, birçok dava türünde her iki tarafın kabulüyle gündeme alınırken, iş mahkemelerindeki davalarda zorunlu oluyor. Dolayısıyla işçiler, hak ettiklerini mücadeleyle geri almak yerine, hakları üzerinde yasayla pazarlığa zorlanıyorlar. Bu yasanın çıkartılmasında, devlet, iş mahkemelerinde oluşan aşırı yükü gerekçe gösteriyor. Mah-

kemelerde açılan davaların %97 sinin işçiler tarafından açıldığı göz önüne alındığında, devlet bu yığılmanın suçunu da işçilerde görmüş oluyor.

Yani burjuva yasalar karşısında hakkı gasp eden patronlar değil, hakları gasp edilen işçiler suçlu oluyor. İşçiler, emekçiler burjuva hukukunu kullanarak, haklarına sahip olabilecekleri düşüncesine kapılırlarsa, kapılırlarsa, büyük yanılgı içine düşmüş olurlar. Devletin, bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki tahakküm aracı olduğundan hareketle, bu devlet tarafından çıkartılan yasaların da, ezilenler yararına olmayacağı açıktır. Yasaların yol vermediği koşullarda, işçiler ve emekçiler kendi koşullarını dayatmak ve bu noktada ısrarcı olmak durumundadır.

Samsun'da Savaş Karşıtlarına Gözaltı

Samsun'da savaş karşıtlarına yönelik polis baskıları sürüyor. 23 Ocak Salı günü Devrimci 78'liler üyesi Hayati Bozer savaş karşıtlığı doğrultusunda paylaşımları nedeniyle gözaltına alındı. Keyfi sor-

gulamalardan sonra, 24 Ocak Çarşamba günü serbest bırakıldı. Tam bu durumun şoku atlatılmışken, 25 Ocak Perşembe sabahı, SYKP Eş Başkanları İlhan Cüre ve Meral Arslan'la Samsun Halkevleri Başkanı Şeyma Özbek evlerinden alınıp Samsun Emniyeti Terörle Mücadele Müdürlüğüne götürüldü. Barış istemenin örgütlü bir suç olduğunu öne süren yetkililer, gözaltı süresini uzatarak, 29 Ocak'a kadar hukuksuz davranışlarını sürdürdüler. Pazartesi günü ise göz altına alınan savaş karşıtlarının tümü serbest bırakıldı.

Ülkenin her yerinde olduğu gibi Samsun'da da savaş karşıtlarına gözdağı vermek için bu saldırıların yapıldığını herkes biliyor aslında. Ama bu saldırılar nafile saldırılardır. İçeri aldıklarının daha çok bile-nerek dışarı çıktığını onlarda biliyor. Zaten dışarının içeriden farkı olmadığı günleri yaşıyoruz. Öyleyse ne işe yarayacak gözaltılar, tutsak etmeler ve saldırılar.

İzmir de Mustafa Suphi ve Yoldaşları Anıldı

İzmir'de 28 Ocak 2018 tarihinde “Komünist Hareket ve Mustafa Suphi” paneli düzenlendi. panel yapıldı. Panele önemli bir çoğunluğu genç olan coşkulu ve kalabalık bir kitle katıldı.

Panel, Mustafa Suphiler ve devrimci mücadelede yitirdiğimiz yoldaşların anılması için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Slayt gösterisi sonrasında Turgutlu'dan bir genç arkadaşın Nazım Hikmet'in Mustafa Suphiler için yazdığı şiiri okuması alkışlarla karşılandı. Daha sonra genç sosyalist bir kadın arkadaşın yaptığı konuşma yine alkışlarla karşılandı. Konuşmada Gençliğin örgütlenmesinin önemi anlatılırken, gençliğe yapılan çağrıda “kendinize hangi bayrağı yakın buluyorsanız onun altında örgütlenin” cümlesi uzun alkış aldı. Daha sonra panelde Mustafa Suphi komünist mücadelesi anlatıldı.

Geçmişe yönelik devrimci mirasın sahiplenildiği ve hatalardan ders alınması gerektiği vurgulandı. Bu derslerden bazıları şöyle sıralandı.

- Kemalizm'e ilerici ve anti-emperyalist bir paye verilmesi
- Burjuvazi içinde ilerici-gerici ayrımı yapılarak ilerici burjuvazinin desteklenmesi,
- Demokratik devrimin tamamlanmadığı teziyle aşamalı devrim teorisinin savunularak sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğünün örtülü reddi,
- Ulusların kaderini tayin hakkının ulusal mücadelelerin gerici, em-

peryalizmin ajanı olarak nitelendirilip, açık ya da örtülü reddi, ulusal sorunda Misak-ı Milli'nin temel alınması,

- Legalizm ve likidasyon

Bu tarih bizim, komünistlerin, devrimcilerin tarihidir. Bu tarihten ayrıktırlarını temizlemek tarihe bir reddiye değil, komünist bir görevdir. fikri ortak bir eğilim olarak ortaya çıktı. Panelin son bölümünde ise oldukça kalabalık bir katılım sağlayan deri kundura ve sayacı işçiler sorunlarına değinerek bir sınıf partisine ihtiyaç olduğunun altını çizdiler.

“Efrin Ne Ki, Birkaç Saatte Alırız”, Hesabı Çarşıya Uymayınca..!

Sinan Çiftyürek*

17.01.2018 tarihli “Efrin işgal planı, olası gelişmeler ve ulusal ittifak!” başlıklı yazıyı yazar-ken, AKP hükümeti işgalin aske-ri-diplomatik hazırlıklarını sür-dürüyordu. Nihayet aylar süren hazırlıklar sonucu 20 Ocak’ta iş-gal harekâtı başlatıldı dolayısıyla yeni gelişmeler var.

I – Türkiye 20 Ocak’tan beri; ordusu-hükümeti-muhalefeti-ba-sını ile mehter marşları eşliğinde savaş alarmında! Bilmeyen de “yedi düvele karşı” savaş yürütü-lüyor zanneder. Hayır, hayır her-hangi bir devletle savaş filan yok bir örgüte karşı savaş yürütüyor! Üstelik tamamı 3900 km kareden oluşan küçük bir kent olan Ef-rin’de! Ekleyelim, Efrin kentini savunanların, başka alanlardan silah vb. destek alma kanalları da başta ABD tarafından kesilmiş-ken, NATO ikinci büyük ordusu TSK yedeğine ÖSO’nu da alıp dört taraftan kuşattığı bu küçük kente saldırıyor. Aydınlar işgale tepkili, Dünya devletleri ise se-yirci!

Buna rağmen Efrinde evdeki hesap çarşıya uymayınca, AKP hükümeti günlerce “Ordumuz yağmur-çamur yüzünden ilerle-yemedi” propagandasına sarıldı. Harekâtın önce “Efrin dediğin ne ki Ordumuz birkaç saatte ku-şatıp alır” deniliyordu ama 12. günde ancak küçük Girê Qestelê (Burseya tepesi) ile birkaç köye girebildiler!

Türk ordusunun işgal ha-rekâtında evdeki hesabın çarşıya uymayacağı belliydi ama AKP hükümeti iç siyasal sorunların artan basıncı ve seçim yatırımı hesabı ile “ya herro ya merro” diyerek işgal harekâtını başlattı! Daha ilk günden işler sarpa sarın-ca yani yarın seçim meydanların-da “Efrin fatihi Erdoğan” slogan-ları attırmak isteyenlerin bundan mahrum kalacakları az-çok gö-rüldükçe; Türk iktidar yetkilile-ri, artan telaş ve panikle içeri de Efrin işgaline dönük her eleştirel tutum ve demokratik tepki veren muhalife öfke kusmaya başla-dılar ki bunun son örneği TTB yöneticilerinin gözaltına alınma-sıdır.

Türkiye cephesinde bunlar

olurken, Suriye ve Ortadoğu üze-rinde büyük planları olan küresel emperyalist güçler olarak ABD ve Rusya yer yer aralarındaki söz düellolusu eşliğinde ama gayet sakin, olanları-olayları izleyip yönlendiriyorlar! Sanki Efrin iş-gali dahil her şey bu iki emper-yalist devletin istediği gibi gelişi-yor! İlginç değil mi?

II – Kürt halkına uzatılan “zey-tin dalı” değil, F-16 ve tanklarla yapılan bir saldırı!

Türk devletin ÖSO çetele-ri ile birlikte giriştiği Efrin/Batı Kürdistan işgali, iddia edildiği gibi “terörle mücadele operas-yonu” olarak değerlendirilemez. Yapılan devletin sınırları dışın-daki bir coğrafyayı işgal etme harekâtıdır ki Dünya da böyle görüyor! Efrin’de halkımıza uza-tılan da “zeytin dalı” falan değil savaş uçaklarının bombardımanı ve tanklar eşliğinde gerçekleştirilen işgal olup hedef sadece Ef-rin’de değil bütün Batı Kürdistan! Çünkü Cumhurbaşkanı Erdoğan, “Uygun zaman ve uygun kon-jonktür oluşturulduktan sonra Fı-rat’ın doğusu gündeme alınacak” diyerek Rojava’nın tümünü hedef gösterdi.

Türk hükümet yetkilileri sık-ça; “ilk olarak Efrin etrafında 20-30 kilometre derinliğinde alanın kontrol altına alınması”; ikinci safha da “Efrin kent mer-kezinin teröristlerden temizlen-mesi”; Üçüncü aşamada “hedef-te Membiç var” açıklamasında bulunuyorlar! Eğer buraya kadar ilerleyebilirse o zaman asıl hedef Rojava’nın tümüyle işgalidir. Za-ten bu amaçla Türkiye, Efrin’den Qamışlo’ya kadar olan sınır bo-yunca “30 km derinlikte güven-li” bölge istiyor ki bu Batı Kür-distan’ın tümünü işgal etmekle eşdeğerdir! Zira sınır boyunca 30 km derinlikte “Güvenli bölge”, Haseke hariç Qamışlo’dan Ko-banê-Efrin’e uzanan Rojava’nın tüm kentlerini kapsar! Açıktır ki Türkiye, Batı Kürdistan’ı istiyor!

Türkiye’nin Efrin’i hedef al-masında birden fazla amaç var: Kürt siyasal statüsüne son ver-mek; Rojava Kürdistan’ın coğ-rafik birliğini engellemek; sıkça tekrarlanan “Akdeniz’e açılacak Kürdistan koridorunun” önünü kesmek; ÖSO çetelerine ve Rus

destekli Suriye operasyonu ile İdlip’te sıkışan Heyet Tahrir el Şam çetelerine ve de Türkiye’de-ki mültecilerin bir kısmına yerle-şim alanı açmak! Bu demektir ki Efrin işgaliyle kenti Kürtlerden arındırarak Araplaştırmak yani demografik yapısını köklü de-ğiştirerek Suriye rejiminin yıllar önce “Arap Kemer” ile başara-madığını şimdi Türkiye yapmak istiyor. Kısacası Türk devleti gü-venliğini, içeri de ve sınır ötesin-de Kürtlerin yokluğu üzerinden kurmak gibi çok tehlikeli bir plan içerisinde!

III - İşgale tepkileri dört bo-yutta ele almak gerekir;

Bir; Dünya kamuoyu ve halk-ların vicdanı aydınlardan Efrin’e destek var! Dünya devletleri Efrin işgaline sessiz hatta saç-ma sapan gerekçelerle peş peşe “Türkiye’nin güvenlik kaygıla-rını anlıyoruz” vb. derken Noam Chomsky ve David Harvey’in de aralarında olduğu dünya aydın ve düşünürleri ile Türkiyeli 170 ay-dından Efrin halkına destek var!

ABD’li dilbilim profesörü ve düşünür Chomsky ve Marksist düşünür Harvey dahil 13 akade-misyen, insan hakları savunucu-su ve sanatçı, Türkiye’nin “Afrin operasyonuna” karşı şu çağrışı yaptılar:

“Afrin’e olası bir operasyonun barışçıl ve demokratik olarak yö-netilen bir bölgeye ve nüfusa kar-şı ‘bariz bir saldırganlık eylemi’ olarak tanımlandığı açıklamada, Türkiye’nin Rusya, İran ve Suri-ye’nin onayı olmaksızın saldırıyı gerçekleştiremeyeceği, binlerce Kürdün IŞİD’le mücadelede ya-şamını yitirdiğinin” hatırlatıldığı çağrıda, “ABD ve uluslararası toplumun şimdi Kürt halkının arkasında durmak için ahlaki bir yükümlülüğü var. ABD’li yet-kilileri ve uluslararası toplumu, Afrin’in istikrarını ve güvenliğini garanti altına almaya ve Suriye sınırları ve Suriye sınırı boyunca Türkiye’nin saldırılarını önleme-ye çağırıyoruz” denildi.

Efrin işgaline karşı demokra-tik bir tepki de Türkiyeli aydın ve sanatçılardan geldi. 170 ismin im-zasının bulunduğu aydınlar “sa-vaşı durdurun” çağrısıyla AKP’li vekillere bir mektup yazdılar. Mektupta; “Türkiye’ye bir teh-

ditte bulunmayan, Suriye toprağı olan Afrin’e silahlı müdahalenin bölgemize ve ülkemize barış ve güvenlik değil daha büyük so-runlar, yıkım ve acı getireceğini, Kürt yurttaşlarımızı da yürekten yaralayacağını biliyoruz” deyip devamla “halklarımızın ve tarihin önünde siz yetki sahiplerini uya-rıyor ve savaşı derhal durdurma-ya ve sorunu diyalogla çözmeye davet ediyoruz” deniliyor.

İki; Rusya’nın başını çektiği Doğu eksenindeki devletlerin tu-tumu ana hatlarıyla zaten belliy-di, bölgesel hegemonya hesapl-a-ı dışında Rusya ve İran’dan... işgale karşı sözü edilir bir tepki beklenilmiyordu, öyle de gelişi-yor. İran’dan Efrin’e ilişkin gelen tepkiler, Kürt halkının kazanım-larına sahiplenme değil bölgesel hegemonyada “Türkiye’den geri kalırım” hesabı ile sınırlı! Açık-çası İran, tarihsel arka planı olan bölgesel Şii-Sünni hegemonya hesaplarından hareketle Türki-ye’nin işgaline tepki gösteriyor. İran, “Türkiye yarın Minbiç’e de yönelirse oradan çıkmaz ve bu kez Türkiye engeli nedeniyle Şii Hilali hattı darbe alır” kaygısı-yla “Afrin operasyonunun bir an önce sona ermesini umuyoruz” diye tepki veriyor.

Burada asıl soru şudur; Rus-ya, Türkiye’nin Efrin harekâtının önünü neden açtı? Bu sorunun ya-nıtı özetle: a - Dün Halep-El Bap denkleminin benzerinin İdlip-Ef-rin üzerinde işletip Suriye reji-minin İdlip’i ele geçirmesi için Türkiye ile işbirliği zorunluluğu! b - Kürtlerin somutta PYD’nin Fırat Doğusunda “fazlasıyla ABD ile ortaklaşmasına” duyulan tep-ki. Öyle ki Lavrov, “ABD, Su-riye’deki farklı dinamikleri ya kavrayamıyor ya da kasıtlı olarak durumu kışkırtıcı adımlar atıyor, Suriye’yi parçalamak istiyor” di-yecekti. c – Türkiye, ABD üze-rinden NATO ile de gerilimliyen bunu lehine değerlendirme he-sabı. d - Türkiye silah pazarının, emperyalist Rusya’ya açılması ve nükleer santral ile enerji ihracatı-nın oluşturduğu büyük ekonomik çıkarlar rol oynadı. Bunların top-lamında Rusya, Suriye hava saha-sını açtı ama yine de Türkiye’ye “elinizi çabuk tutun” yani erken bitirin diyor ama ne zaman “dur”

der belirsiz!

Kısacası, 16 Ekim’de Kerkük ve diğer Kürdistan kentlerini İran’ın fiili desteğiyle işgal eden Irak harekâtında, ABD’nin üstlendiği uğursuz rol ne idiyse, Rusya benzer bir uğursuz rolü Türkiye’nin Efrin işgalinde üstlendi. Tıpkı ABD’nin önce nalına sonra mihına yani önce Kerkük işgaline yol vermesi sonra Kürdistan’da daha fazla mevzi kaybına karşı çıkması gibi bir rolü, Efrin’de Ruslar üstlenecek gibi. Rus Dışişleri Sözcüsü Zaharova’nın bugün “harekâta yüzlerce sivilin öldüğünü” söylemesi işgale ilk tepki olarak okunabilir!

Üç; ABD ise ilk günden “Efrin alanım değil” derken Münbiç ve Fırat Doğusuna ilişkin ise Türkiye’nin “İncirlik’i kapatırım” kartını açmasına rağmen, 20 Ocak öncesi pozisyonundan geri adım atmadı. Denilebilir ki Efrin, Rusya için sınav alanıyken, ABD için ise Münbiç ve Fırat Doğusu sınav alanı olacak! ABD-Türkiye arasında Rojava sınırında “güvenli bölge” tartışmasında ise temelde iki sorun var; bir, esas muhatap olan Rojava halkı ve siyasi iradesi “ne diyor” soran yok zira onlara rağmen onların topraklarında güvenli bölge oluşamaz! İki, ABD ile Türkiye’nin güvenlik bölge tarifleri “Körlerin fil tarifi” gibi farklı!

Dört; AB, NATO üyesi kimi kurum ve devletler Efrin işgalini desteklemeseler de “Türkiye’nin güvenlik kaygılarını anlıyoruz, kendini savunma hakkı var” demeleri saçma! Yıllarca IŞİD karşıtı savaşta Kürdistan savaşçıların alkışlayanların şimdi işgal karşıtı daha açık tutum almaları beklenirdi. Özellikle Hollanda Dışişleri bakanı Zijlstra’nın, BM’nin meşru müdafaa hakkını düzenlediği 51. maddesine atıfla, “Türkiye’ye karşı açıkça saldırılar oldu. Türkiye’nin kendini savunması için yeterli işaretler var. YPG masum değil. Hollanda hükümeti YPG’yi hiçbir zaman desteklemedi” demesi gerçekten anlaşılır değil. Bugüne kadar Efrin-Kobanê-Qamışlo’dan Türkiye’ye yapılmış bir “terör saldırısı” söz konusu olmadığını bildikleri halde Hollanda’nın Efrin işgalini, “güvenlik tedbirleri alma” ya da “teröre karşı mücadele etme” gibi göstermesi saçma!

Fransa Dışişleri Bakanlığı ise

önce Türkiye’nin “BM sözleşmesinin 51’inci maddesine dayandırdığı Zeytin Dalı Harekâtı” hakkında BM’yi acil toplantıya çağırdı ama Türkiye’nin basıncı ekonomik çıkarlarla birleşince çark etti derken Cumhurbaşkanı Macron’un olumlu çıkışı geldi. Macron Efrin Harekâtını eleştirerek “bir işgale dönüşmemeli” diye Türkiye’yi uyardı ve “harekâtın işgale dönüşmesi bizim için gerçek bir sorun olur” demeyi de ekledi.

AB adına Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikasından sorumlu

temsilci F. Mogherini, “Çok endişeliyim. Bir tarafta insani durum var. İnsani yardımların ulaşacağını ve sivil halkın sahadaki askeri faaliyetlerden etkilenmemesini garanti altına almalıyız. Strateji bakımından askeri faaliyetlerin IŞİD’e odaklandığından emin olmalıyız” gibi cılız da olsa tepki vermesi olumlu.

Beş; Suriye, Efrin’e yönelik başlatılan “Zeytin Dalı Operasyonu” ile ilgili başta kendilerini bilgi verildiğini yalanlayarak “Türkiye’nin Suriye topraklarındaki bu saldırgan tavrını kınıyoruz” dedi. Sonra Türkiye işgalini BM’ye taşıyacağını açıkladı. Ve önemlisi Türkiye Efrin’i Güney’den de kuşatıp tümüyle lojistik destekten yoksun bırakarak boğmak isterken, Suriye’nin diğer Kantonlardan Efrin’e destek koridorunu açtığı haberleri geldi.

Altı; İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) ve üyelerinden Katar gibi bir iki tanesi hariç Türkiye’nin Efrin harekâtına açıktan destek veren yok ama işgale karşı açık bir tutum da almış değiller! Yani Kerkük gibi Efrin işgalinde de İslam ülkelerinin derin sessizliği sürüyor! Trump’ın Kudüs açıklaması üzerine Türkiye çağrısıyla toplanıp tutum alan İİT kurum olarak da Efrin işgaline sessiz! Tekrar sormak lazım; Filistinliler ezilen ve Müslüman bir halk, peki ya Kürtler! Filistin’e destek Kürdistan’a köstek tavrı neden?

Yedi; Kürdistan halkları, tıpkı Kobanê, tıpkı 25 Eylül bağımsızlık referandumunda nasıl ki parti ve parçalar üstü bir tutumla dört parça ve diasporada ayağa kalktıysa yine aynı yurtsever kimlikle Efrin işgaline de karşı çıkıyorlar. Önce PDK-İ, sonra Rojava’da ENKS işgale hayır dedi. Derken

Güney Kürdistanlı siyasi partiler Hewlêr’de toplanarak ortak karşı tutum aldılar. Dün toplanan Güney Kürdistan Parlamentosu ise hem işgali kınadı hem de BM ve uluslararası topluma “Efrin’e yönelik saldırının durdurulması” çağrısını yaptı. Ayrıca “Rojava ile sınır kapısının yardım için açılması ve Kürdistan halkına işgali kitlesel eylemlerle protesto” için çağrısı yaptı! Ve de önemlisi Kürdistan Ulusal Kongre çağrısını yaptı. Kuzey Kürdistan’da, OHAL nedeniyle sokaklarda işgale karşı kitlesel eylemler gelişmiyor ancak tüm Kürdistanlı partiler gerek ayrı gerekse ortak karşı tutum aldılar!

IV - Efrin işgalinin olası sonuçları şimdiden uç vermeye başladı!

“Efrin işgal planı, olası gelişmeler ve ulusal ittifak!” başlıklı yazımın sonunda “Özetlediğimiz durumdan hareketle şunları söyleyebiliriz” başlığı altında dokuz madde halinde olası sonuçları yazmışım, onları tekrarlamaya çağım, isteyen okuyucu tekrar söz konusu yazıya bakabilir. Yeni olarak şunları ekleyeyim:

1 - Asya, özelde de Afganis-

tan-Mısır-Ukrayna üçgeninde ki coğrafya tüm jeopolitik unsurlarıyla hareketli dolayısıyla Asya’da özelde belirttiğim üçgende sınırları sarsacak geçişli bir hareketlilik yaşıyor/yaşanacak! Efrin savaşı bunu hareketlendirecek gibi!

2 - Sömürgeci rejimler; Kürdistanlı parti-hareket-rûsipî ve halkımıza göstere göstere yani tam bir güç gösterisi eşliğinde dün KERKÜK’ü bugün EFRİN’i işgal ettiler yarın hangi kentimiz yeniden işgal edecekleri belirsiz! Sömürgeciler aralarındaki sorunlara rağmen, Kürtlerin kazanımlarını yok etmek için kentlerini yeniden işgalde birleşirken, Kürt siyasetinin de bağımsızlık yolunda kazanımlarını korumak için birleşmesi lazım!

3 - “Efrin işgal harekâtı, Rojava ile Güney Kürdistan’daki ulusal demokratik yapılarımızın birlik yolunda yakınlaşmalarını hızlandıracak demistik” ki gelişmeler bu yönde. Bunun ilk hamlesi Güney partilerinden sonra da Parlamentosu’ndan gelmeye başladı. Türkiye’nin Efrin işgali ve ardından tüm Rojava’yı hedeflemesi iki parçanın birliğini hızlandıracak.

4 - Savaş kararını AKP hükümeti aldı fakat savaşın ağır bedelini canıyla malıyla yoksul halklar ödüyor! Çoktandır akaryakıt zamları günlük tekrarlanıyor ama artık bununla da yetinmeyen Hükümet savaş bütçesini karşılamak için, Avrasya Tüneline %26.5 oranında zam yaptı ve ilaçlara da %20 zam yapılacağını duyurdu! Yani zam yağmuruna hazır olun!

5 - Bu kez Putin “yanılabilir” Erdoğan’ı ! FETO yapılanması hakkında “yanılmışız”, referandum hakkında da Barzani için “yanılmışız”, “PYD ve YPG konusunda Obama bizleri aldatmıştır”, Esad, Merkel için de benzer şeyler söylemişti. Erdoğan, dikkat etmeli bu kez Putin, Efrin-İdlip denkleminde kendisini aldatmasın!

*(ÖSP Genel Başkanı)

canbegyekbun@hotmail.com

Tüketmekte Olduğumuz Gıda'lar Ne Kadar Güvenilir?

Turgutlu Doğa Kültür ve Yaşam Derneği (YAŞAMDER) İnsan ve Çevre sağlığını tehdit eden konularda üyelerini ve halkı bilgilendirmeye devam ediyor. TM-MOB Kimya Mühendisleri Ege Bölge Başkanı Saadet ÇAĞLIN kullandığımız gıdalarımızın üzerinde oynan oyunlar, gıda güvenirliliği ve gıdaların sağlığını etkileri konulu bir sunum gerçekleştirdi.

Yaşamder binasında yapılan sunumda Dernek Yönetim Kurulu üyesi Asiye BAGÇECİ açılış konuşmasında şunları söyledi: “Gıda güvenliği konusu bilindiği üzere son yıllarda tüm ülkeler açısından, halk sağlığı ve ekonomik boyutu nedeniyle önem kazanan ve önemi giderek artan bir konu haline gelmiştir. Gıda kaynaklı hastalıkların artan oranları, ekonomik ve sosyal açıdan toplumları etkilemektedir. Artık çok iyi anlaşılmaktadır ki, izin verilen seviyeler üzerinde gıdalarda bulunabilecek mikrobiyolojik tehlikeler, biyotoksinler, kimyasal kontaminantlar, mikotoksinler ve gıda katkı maddeleri, gıda maddelerini, insan sağlığı için zararlı duruma getirmektedir. Artık günümüzde gıda işleme, üretim, dağıtım ve tüketim sürecindeki meydana gelen köklü değişimler, gıda zincirinin uzaması, yeni tehlikelerin ortaya çıkması, var olan tehlikelerin şiddetinin artması nedeniyle tüketiciler, dünyanın her bölgesinde, tükettikleri gıda maddelerinin güvenliği hakkında emin olamamakta ve gıdalardan kaynaklanan sorunlar daha bir dikkatle izlenmektedir.

Gıdalarda güvenlik tehditleri. Gıda Terörü ve Bakanlık Denetimleri, Marka Güvencesi ve Gıda Güvenliğine etkisi ile Beslenme alışkanlıklarımız konularında sunumu yapmak üzere sözü Kimya Mühendisleri Odası Ege Bölge Başkanı sn.Saadet ÇAĞLIN’a bırakıyorum” diyerek açılış konuşmasını bitirdi.

Saadet ÇAĞLIN konuşmasında; “insanın en temel ihtiyacı olan beslenmenin sağlanabilmesi için tarımsal üretim ve gıdalar stratejik önem taşımaktadır. Gıda arzının yeterli düzeyde sağlanabilmesi, güvenli gıdalar üretilmesi, üretilen gıdanın eşit bir şekilde

paylaşılabilmesi gibi birçok faktör gıda güvencesi ve güvenliği ile ilgilidir.”

Dünyada gıda güvenliğinin önemi

- Gıda kaynaklı hastalık sıklığında artış
- Gıdalarda daha önce bilinmeyen tehlikelerin varlığı
- Gıda ticaretinin “küresel” bir boyut kazanması
- Duyarlı gruplarda kimyasal kirlenmelerdeki artışı
- Yeni teknolojilerin sektöre girişi ve bu durumun farklı riskler yaratması
- Ülke düzeyinde ve küresel düzeyde ekonomik yük getirmesi

- Eşitsizliklerin bu alanda da artması
- Besin temininde hızlı artış ve yarattığı eşitsizlikler.” dir diyerek, şöyle devam etti:

“Gıdalar konusunda 10 gerçek vardır. Bunlar sırasıyla şöyledir.

- 1)-Dünya’da 200 den fazla hastalık gıda kaynaklıdır.
- 2)-Kontamine olmuş gıdalar kronik hastalıklara neden olabilir
- 3)-Gıda kaynaklı hastalıklar hassas kişilere diğerlerinden daha fazla zarar verir.
- 4)-Gıdaların kontamine olabileceği pek çok olasılık vardır
- 5)-Küreselleşme Gıda Güvenirliliğini kompleks ve elzem yapmıştır
- 6)-Yer altı, yerüstü sularının kimyasal biyolojik kirliliği artmaktadır.
- 7)-Gıda kontaminasyonları ekonomik sosyal kayıplara neden olur
- 8)-Bazı zararlı bakteriler , hastaları ilaç tedavisine dirençli hale

getirmektedir

9)-Gıda Güvenirliliğini sağlamada herkes düşen bir rol vardır.

10)-Tüketici güvenli gıdaya ulaşma yöntemleri hakkında iyi bilgilendirilmelidir.

Saadet ÇAĞLIN konuşmasına gıda güvenliğini 3 başlıkta ele almak gerektiğini ve bunların sırayla;

Gıda güvenliği tehlikeleri

- Biyolojik Tehlikeler
Bakteri, , Virüs, Parazit, Küf ve toksinler
- Kimyasal Tehlikeler
Pestisitler, Veteriner ilaçları, Doğal toksik maddeler, Endüstriyel kontaminantlar,

Gıda işleme sırasında oluşan toksik maddeler

Gıda katkı maddeleri , Allerjenler

Fiziksel Tehlikeler

Cam , Metal, Plastik , Taş , Toprak , Tahta Parçaları , Kıl gb. Yabancı maddeler , Radyoaktivite

Olduğunu ve bu konularda yeterli denetimin yapılmadığından tükettiğimiz gıdalarımızın insan sağlığı açısından olumsuz etkiler yarattığını” belirtti.

“Gıda Terörü Var, Halk Sağlığı Tehlikede!

Taklit ve sahte üründe dünya üçüncüsü olan Türkiye’de en büyük tehlike ise gıda alanında yaşanıyor.

Dönerden sucuğa, zeytinyağından peynire, tereyağından tavuk etine, pirinçten bala , yoğurttan baharata , ekmekten suya, çikolatadan pekmeze , neredeyse her türlü gıda maddesinde tespit edilmiş taklit ve tağşiş çok yaygın

Üstelik bu sonuca kayıtlı ve onaylı işletmelerin küçük bir kıs-

mının piyasa denetimleri ile ulaşmış bulunuyoruz.

Kayıtsız ,onaysız işletmeler, sınırlarımızdan giren kaçak gıdalar, doğal ve köy (ekmek, yumurta, bal, tereyağı, yoğurt) öneki ile nerede, ne şartlarda üretildiğini bilmediğimiz, pazarlarda satılan gıda ürünleri zaten denetim dışı. Gıda terörü var ve denetimler yetersiz.

- Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından çıkarılan gıda kodeksleri ve yönetmelikler aslında birçok ürünün içeriğini nasıl hazırlanacağını, yetiştirileceğini net olarak ortaya koyuyor. Ancak halk sağlığını tehdit eden, özellikle hamile, çocuk ve yaşlılarda ölümlere yol açan gıda terörüne karşı mücadelede hükümet yetersiz kalıyor.

- Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı’na bağlı yaklaşık 43 bin gıda üreticisi işletmeye karşılık, kayıt dışı üretim ve satış yapan 450 - 500 bin civarında işletme bulunuyor.

- Son yıllarda Tarım Bakanlığı hileli gıda üreten-satan firmaları teşhir ediyor. Ancak 5 bin dolayındaki denetçiyle 500 binin üzerinde işyerinin sağlıklı bir şekilde denetlenmesi, aksaklıkların tespiti, sorumlularının cezalandırılması ve teşhiri olanaksız.

- Gelir düzeyi düşük büyük halk kesimlerinin çaresiz biçimde ucuz ürünlere yönelmesi, onları bu tür hileli ürünler tüketme tuzağına düşürüyor ve ciddi sağlık riskleri ile karşı karşıya getiriyor.

- Hileli gıda sektörünün bu denli büyümesinde denetimlerin yetersiz kalması etkili oluyor.”

Saadet ÇAĞLIN konuşmasını , “tüketici olarak bizlerin de üzerine görev düştüğünü, bu konularda bilinçli tüketiciler olmamız gerektiğini ve şüphelendiğimiz ürünleri ALO 174’e şikayet ederek denetim sağlanmasını, gerekli tahliller yapılmasını isteyebiliriz. Bu sayede risk oranlarını biraz daha aza indirmiş oluruz” diyerek sonlandırdı.

Yaşamder olarak insan sağlığını tehdit eden tüm olumsuzluklar konusunda üyelerimiz ve halkımızı bilgilendirmeye devam edeceğiz.

Yaşamı Savunuyoruz.

Korkuya ve Korku İmparatorluğuna Dair

Süleyman Şahin

Okumalarım, hiçbir zaman tek yanlı olmadı. Dünya görüşü ne olursa olsun, hangi dönemde, hangi koşullarda, hangi amaçlarla yazılmış olursa olsun, yeter ki zekice ve güzel yazılmış okunmaya değer bir kitap olsun. Önyargısız ve fakat kendi bilimsel devrimci anlayışıma dayanarak okuduklarımı sıkı bir eleştirel değerlendirmeden geçirerek okumaya çalışıyorum.

Geçen yaz, Thomas Carlyl'i okurken, özetleyerek birkaç satır not almıştım. İçinde yaşadığımız korku imparatorluğunu anlamak için paylaşılmaya değer satırlar:

Zor durumdaki bir "...insanın ilk görevi, korkuyu alt etmek, ona boyun eğdirmektir. Korkudan kesinlikle kurtulmalıyız. Korkudan kurtulmadıkça hiçbir şeyi doğru yapamayız." Yüreğine korku çöreklenen korkudan bacakları titreyen, bir insanın eylemleri ilkeldir, hatalıdır ve göstermelidir. Düşünceleri de hatalıdır; tıpkı bir köle gibi, bir ödle gibi düşünür.

Bu korkuyla bir işe girişenler, politika belirleyenler, eyleme geçenler kesinlikle yanlışlara düşerler ve bu tutumlarıyla sadece korktukları şeylerin başlarına gelmesini çabuklaştırmış olurlar.

Tarihsel ömrü çoktan sona ermiş bir sınıfla ve onun siyasi ömrünü bitirmek üzere olan bir iktidarıyla karşı karşıyayız. Gittikçe derinleşen müzmin bir kriz ortamında yönetemez duruma gelmeleri onlarda müthiş ve kurtulmaları mümkün olmayan bir korku yaratmış durumda. Geleceksiz oldukları için çaresiz ve çözümsüzdürler. Ellerindeki muazzam sermaye, devlet denilen şiddet ve sömürü aygıtı, devasa ideolojik yanıltma aygıtına rağmen çaresizdirler. Alışlagelen eski araçlar artık etkili olmuyor. Şaşkınlık, telaş ve korku içindeler. O nedenle de zor ve şiddet metotlarını her geçen gün acımasızca kullanıyorlar. Korkuları arttıkça zulümleri de, yanlışları da artıyor.

Neden korkuyorlar?

- Meşruiyeti olan legal bir burjuva iktidarı olmaktan çok uzaktalar. Boğazına kadar çamura batmış bir suç örgütü, bir soygun ve vurgun organizasyonu durumuna düştüler. İktidarı kaybettikleri an, hesap sorulmasından korkuyorlar. Bu korku onlara her türlü çılgınlığı, kendi aleyhlerine olan her tür hatayı yaptırıyor.

- Temel yurttaş hak ve özgürlüklerinden, açıklıktan korkuyorlar. Her şeyin açık açık özgürce tartışıldığı, araştırıldığı ve her düşüncenin özgürce ifade edildiği, ötekileştirilen bütün toplum kesimlerinin özgürce hakkını arayabildiği bir ortamda hiçbir meşruiyetlerinin kalmayacağını iyi biliyorlar. Terör dışında, tamtakır oldukları için özgürlük savaşçıla-

ıyla yarışabilmeleri hiç mümkün değil; o nedenle gazetecileri, haksız savaşa karşı imza koyan üniversite hocalarını işinden etmek veya hapse atmaktan başka çare bulamadılar. Kurnazlıkta, soygunda ve zalimlikte çok ustalar ama; entelektüel düzeyleri ilkel, kaba saba, hoyrat ve destekçileri Sedat Peker'inki kadar zorba bir kültür.

- İktidarda olmanın olanaklarını tepe tepe kullanarak eşe dosta, yakınlarına ve akrabalarına, siyasi ve ekonomik destekçilerine – hırsız yandaş müteahhit, madenci ve HES patronlarına- sağladıkları çıkarları kaybetme korkusu uyku- larını kaçırıyor. Bir bütün olarak soyguncu cemaatler de içinde olmak üzere ve kapitalist haydutlarla iç içe geçen kirli bir menfaat koalisyonu.

- Ve işçi sınıfına karşı duyulan ezeli ve ebedi sınıf korkusu. Sömürücü sınıf burjuvazi ve onun siyasi iktidar temsilcileri çok iyi biliyorlar ki; onları tarihe gömecek olan asıl potansiyel güç işçi sınıfındadır. İşçi sınıfının örgütlenmesi, birliğini sağlaması, devrimci sosyalist hareketle bütünleşmesi onların tümünün sonunu getirecektir. Diğer tüm ezilenlerin mücadelelerini de kendi yörüngesinde toplayacak olan bu gücün önünde hiçbir zalim iktidar ve sömürücü sınıf tutunamaz. O nedenle de devleti yeniden yapılandırarak, liberal tüm yönetim unsurlarını (temsili kurumlar, yerel yönetimler, yurttaş hakları, demokratik kitle örgütleri) tasfiye ederek, Olağanüstü Hal'i sürekli ve bir "olağan hal" durumuna

hisseder, korkuya yenik düşebilir.. Çıkar yol bulamaz, öfkelenir, lanet okur ve en fazla küfrederek; sonra da "Lanet olsun, tek başıma elimden ne gelir ki!" diyerek boyununu bükerek gider.

- Oysa biz ezilenlerin korkuyu yenmesi daha kolaydır. Bir kişiy-seniz iki kişi, üç kişi olacaksınız. Olanı biteni dupduru bilince çıkaracaksınız. Ezilenlerin her direnişi ve her başkaldırısıyla dayanışacaksınız. Ailenizdeki insanları karınca kararınca mücadeleye katacaksınız. Komşularınızla, sokanızdaki, mahallenizdeki insanlarla ve oradaki ortak sorunlarla ilgileneceksiniz. İşyerinizdeki arkadaşlarınızla bir araya gelip onları kazanmanın yollarını bulacaksınız. Direnenlere, mücadele edenlere katılacaksınız. Örgütleneceksiniz. Diğer örgütlü muhalefet güçleriyle ortak düşmana karşı ortak mücadelenin zeminini yaratacaksınız.

- Bizim tarafta korkuyu yenmek daha kolaydır ve yığınlar arasında cesaret bulaşıcı ve daha kalıcıdır. Yenilgilerimiz ise geçicidir. Düşerseniz yeniden ayağa kalkıp tekrar dövüşürüz; yenilsek dersler çıkarır, daha iyi savaşırız ve belki bu kez de yeniliriz. Ama sonunda mutlaka biz yeneceğiz. Çünkü biz, korkuyu değil, umudu örgütlüyoruz, örgütleyeceğiz. Çünkü sonuna kadar haklı, sonuna kadar dürüst ve sonuna kadar 'insan' olan biziz. Çünkü gelecek biziz ve eninde sonunda biz geleceğiz.

- Oysa emperyalist haydutlar, burjuvazi tarihsel ömrünü çoktan tamamladı; onların büyük insanlığa verecekleri hiçbir şey yok. Ve onun siyasi temsilcilerinin de siyasi ömürleri bitmek üzere. Yarın mı, yoksa yarından da mı yakın; bu onlardan çok, bize bağlı.

Ne demişti 1967'lerde Âşık İhsani:

"Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar; / Geliyoruz, geleceğiz, yakındır."

Arjantin

Artan devlet baskısı ve kemer sıkma önlemlerini protesto eden binlerce kişi, Buenos Aires sokaklarına çıktı.

Arjantin'de binlerce kişi Perşembe günü devlet baskısını ve kemer sıkma önlemlerini protesto etti ve tüm siyasi tutsakların serbest bırakılmasını istediler. Kitlesel gösteri, 300 insan hakları, sosyal, siyasi ve işçi örgütünü kapsayan koordinatör grup Hafiza, Hakikat ve Adalet Yüzleşme grubunun çağrısıyla yapıldı.

Örgüt, 1976-1983 yılları arasında ülkeyi yöneten askeri diktatörlüğe karşı her yıl bir yürüyüş düzenlemek üzere 1996 yılında kuruldu, ancak son zamanlarda

insan hakları ihlallerinde meydana gelen artışa karşı daha aktif hale geldi.

Talepler arasında, Arjantin'in sağ kanat Cumhurbaşkanı Mauricio Macri'nin desteğiyle gerçekleştirilen emeklilik reformlarına karşı 14-18 Aralık tarihleri arasında yapılan kitlesel protesto gösterileri sırasında gözaltına alınan İşçi Partisi'nden Cesar Arakaki ve diğer siyasi tutsakların serbest bırakılması da var.

Örgütlere göre, hükümetin emeklilik reformlarına karşı direnmeyi seçenlere karşı tutumu, insanları protesto etme haklarını kullanmaktan vazgeçmeye

“Hükümetin verdiği otorite

te mesajı öyle acımasız ki resmi açıklamaya göre, 14 Aralıkta emeklilik reformlarını görüşmeyi reddeden milletvekillerine güvenlik bakanlığı aracılığıyla dava açıldı.” Göstericiler ayrıca, aktivist Santiago Maldonado ve Rafael Nahuel'in devlet güvenlik güçleri tarafından öldürülmesiyle ilgili olarak adalet istediler.

Maldonado, bir Mapuche protestosuna polisin müdahalesi sırasında ortadan kayboldu; cesedi 78 gün sonra bulundu. Davada suçlanan tek kişi olan Emmanuel Echazu, geçtiğimiz günlerde Ar-

jantin güvenlik bakanlığı tarafından terfi ettirildi.

Gösteriye katılan örgütler, soykırım suçundan hüküm giyen Miguel Etchecolatz ev hapsi kararını da kabul etmediler. Federal mahkemenin kararı yaygın eleştiriyi karşılandı ve Etchecolatz'ın kendi kızı bile, “ömrünün sonuna kadar” hapisteye kalması gerektiğini söyledi.

Bir kadın protestocu, Macri hükümetinin “kemer sıkma ve baskı planına” son verilmesi için sokaklarda bu gösterilerin devam edeceğini söyledi. (Telesur)

Karaoluk'ta HES Eylemi

Ordu Karaoluk Köyünde bulunan Çişeli şelalesi çevresi, görsel ve yaşamsal açıdan önemli bir doğa harikasıdır. Bir açok köyün yaşam kaynağı olan dereye de gözünü dikti kapitalistler. HES alanına dönüşen Ordu ve Giresun'un tahribatına yenilerini eklemek istiyorlar.

Bu tahribata karşı çıkan çevreciler ve yöre halkından bir grup, Karaoluk'ta 21 Ocak Pazar günü basın açıklaması eylemi yaptılar. Eylemciler “doğa harikası şelalemizi ve suyumuzu yok ettirmeyeceğiz, işlemeyen yasalar da olsa yapılması gereken her şeyi yapacağız. Yetkililer sesimiz duymak zorunda”. dediler.

Varşova'da

Altmış Bin Faşist Yürüdü

11 Kasım Cumartesi günü Polonya'nın başkenti Varşova'da Polonya, Macaristan ve Slovakya'dan gelen en az 60.000 faşist gösteri yürüyüşü yaptı. Polonya'nın “Bağımsızlık Günü” nde yapılan eylem Nazizmin çöküşünden bu yana yapılan en geniş sağ gösteri olarak nitelendirildi. Bazı tahminler 100.000 katılımcı olduğunu öne sürdüler.

Miting, Polonya Ulusal Radikal Kampı, Ulusal Hareket ve Tüm Polonya Gençliği gibi hepsi yahudi karşıtı ve beyaz ırkın üstünlüğüne inanan sağcı gruplar tarafından organize edildi. Bu güçlerin tarihi öncülleri, 1930'lu yıllarda yahudilere karşı uygulanan pogromlardan sorumluydular ve kendileri de Naziler tarafından zulüm görmelerine rağmen Alman işgali sırasında Nazilerin Yahudileri avlamasına, yardım etmişlerdi.

Yürüyüşte, Avrupa'nın etnik açıdan temizlenmesi çağrısında bulunan sloganlar atıldı. (....)

Yahudi nüfusu Auschwitz ve Treblinka toplama kamplarında ortadan kaldırılmış olan bir şehirde düzenlendi. Polonya, Nazi işgali altında üç milyonu Yahudi olmak üzere yaklaşık beş milyon insanın katledildiği Avrupa'daki Yahudi soykırımının ana alanıydı.

Varşova'da kendilerini küstahça ve kışkırtıcı bir biçimde gösteren faşist güçler hem sağ kanat hükümetler hem de ABD emperyalizmi tarafından güçlendirildi ve hatta silahlandırıldı. (...)

Bu nedenle Polonya İçişleri Bakanı Mariusz Blaszczak'ın gösteriye, “Güzel bir manzara vardı. Çok sayıda Polonyalı'nın Bağımsızlık Günü ile bağlantılı böyle bir kutlamaya katılmaya karar vermesinden gurur duyuyoruz. “ diyerek övgüde bulunması, asla bir kaza değildi.

Dışişleri Bakanlığı da dahil olmak üzere Polonya hükümetinin diğer kesimleri de ifadeler yayın-

Yürüyüşe, İsveç, Macaristan, Slovakya'dan ve diğer ülkelerden gelen binlerce faşist ve aşırı milliyetçi katıldı. Bu gösteri hiçbir şekilde kendiliğinden veya kaza sonucu gerçekleşmedi. Avrupa ve uluslararası siyasette sağa kaymaya karşı çıkan herkesi korkutmaya yönelik Doğu Avrupa sağı tarafından, dikkatle planlanmış bir provokasyon ve gösteri idi. Bilinçli bir şekilde 1944 yılında Alman ordusu Wehrmacht tarafından tamamen yıkılmış ve

ladılar. (....)

Alman Nasyonel Sosyalistleri ve yerel faşist müttefikleri tarafından işlenen insanlık tarihindeki en büyük suçlardan birinin yer aldığı Doğu Avrupa'da aşırı sağın yeniden dirilişi, uluslararası işçi sınıfına karşı sert bir uyarıdır. 1930'larda olduğu gibi, burjuvazi aşırı sağı güçlendirerek, savaşa ve toplumsal devrimi bastırmaya hazırlanıyor.

Clara Weiss Global Research,

Tunus: Hükümetin Mali Önlemlerine Karşı Protestolar

Emekçilere ve orta sınıflara karşı bir dizi önlem niteliğindeki 2018 Yeni Finans Yasası'na (Bütçe Kanunu) karşı patlak veren protesto gösterileri, liberal yorumcuların Tunus'un "başarılı demokratik dönüşümü" hakkındaki masalını bir kez daha gözler önüne serdi. Gerçekte, ülke devrim ve karşı devrim güçleri arasında açık bir savaş alanı olmayı sürdürüyor.

Son dört gündür, ülkenin çeşitli yerlerinde, özellikle de marjinal iç bölgelerde ve Tunus'un işçi mahallelerinde ve diğer şehirlerde ayaklanma ve gençlerle polis arasındaki şiddetli sokak savaşları, toplumsal protestolar patlak verdi. Başlangıçta sosyal medya aktivistleri tarafından başlatılan bir kampanyaya (#Fech_Nestanne # "Ne bekliyoruz?") katılan insanlar, kötüleşen yaşam koşullarına karşı uzun süredir içten içe kaynayan öfkelerini dışa vuruyorlar.

9 Aralık tarihinde yapılan 2018 bütçesi, özellikle ilaç, yakıt ve gıda gibi temel emtia fiyatlarını artıran KDV'nin artması, yeni bir sosyal güvenlik katkı payı uygulanması ve ithal edilen ürünler üzerinde yeni gümrük vergileri gibi yoksullara yutturulacak bir dizi acı hap içeriyor. Mali araştırmalara göre, Tunus'ta hanehalkı bu önlemlerin bir sonucu olarak her ay ortalama 300 dinar daha fazla harcayacak.

İşçi sınıfına yönelik bu büyük saldırı, finansal spekülörlere olan kamu borcunun ödenmesinin finanse edilmesini amaçlayan sözde "yapısal reformları" hızını hızlandırmak için yoğun baskı uygulayan Uluslararası Para Fonu'ndan gelen sıkı denetim ve alkışlarla hazırlandı.

Devlet, protestoları dile getiren ya da duvarlara sloganlar yazan eylemciler için önleyici yakalama da dahil olmak üzere, yüzlerce kişiyi tutuklayarak harekete şiddetle yanıt verdi. Başkent Tunus'un 30 kilometre batısındaki Tebourba kasabasında 43 yaşındaki bir adam, bir polis aracı tarafından ezildikten sonra öldü. Hükümet metodik olarak ağır kemer sıkma önlemleri uygularken, protesto gösterilerinin artması bağlamında yeni bütçede savunma ve içişleri bakanlıklarının payı büyük oranda artırıldı. Kasım 2015'ten beri sürekli olarak yenilenen olağanüstü hal, demokratik hakları kısıtlamak için kullanılırken, geçen yıl hükümet tarafından ülkenin güneyindeki toplumsal hareketlere tepki olarak bazı üretim alanlarının militarize edilmesine karar verilmişti. Bütün bunlar üzerine,

İran'daki son protestoları ikiyüzlü bir şekilde benimseyen Trump ve diğer batılı emperyalist liderler kesinlikle sessiz kalıyorlar; çünkü bu durum onların etki alanı içinde gerçekleşiyor.

Sınıf ayrımı

Yedi yıl önce Ben Ali rejimine karşı devrimci ayaklanmanın merkezinde yer alan servet uçurumu, daha da genişledi. Tunus, AB tarafından bile, süper zenginlerin "vergi cenneti" olarak tanımlandı. Temel tüketici ürünlerinin fiyatları, özellikle de gıda fiyatları rekor kırıyor. Bunun nedeni pazardaki spekülasyonun artması ve sübvansiyon sisteminin birbiri ardına gelen hükümetler tarafından bozulmuş olmasıdır. Ticaret açığı yedi yılda üç kat artması, Tunus dinarının değerini düşürdü, borç servisi

ödemelerinin maliyetini yükseltti ve sıradan insanların yaşam standartlarını un ufak etti. Yakın zamanda yapılan tarihli bir ankette Tunus ekonomisinin "yanlış yönde" gittiğini düşünenlerin oranı % 73.3'tür.

.....

Son altı yılda ortalama% 1'lik bir ekonomik büyüme kaydedildi. Bu nedenle kapitalistler, işçilere ve yoksullara, yeniden şekillendirilmiş olan politik sisteme sürdürülebilir bir sosyal destek üssü sağlayabilecek kadar önemli ölçüde tavizler vermeyi göze alamadılar.

Ben Ali'nin devrilmesinden bu yana yedi yıldan az bir sürede dokuz hükümetin birbirlerini izleyerek işbaşına gelmesi bu gerçeğin kanıtıdır. Bu hükümetlerin hepsi, halkın, aşağıdan gelen patlamalarıyla bocaladı ve bazen düştü. Mevcut rejim de farklı olmayacaktır. Yusuf Şahid'in sözde "ulusal birlik" hükümeti, Nida Tunus (esasen Ben Ali'nin çözülmüş RCD'sinden türetilmiş bir geri dönüşüm makinesi) ile Ennahda'nın (2013 yılına kadar ülkeyi yönetmiş olan sağ kanat İslamcı parti)

öncülüğünde dört partiden oluşuyor). Her ikisi de iç krizle karşı karşıya ve bölünmüş durumda.

.....

Sendika liderlerinin ihaneti

Tunus İşçileri Genel Birliği'nin (UGTT) merkezi liderleri, hükümetin kemer sıkma planlarıyla ilgili olarak ahlaksızca işbirlikçi bir tutum sergilediler; ancak son dönemdeki hareket onları göstermelik bir şekilde mesafe almaya zorladı. 2017 yılı boyunca ana akım basın, sendika federasyonu başkanlığına seçilmesi sınıf işbirliğinin daha açık biçimlerine doğru bir dönüşe işaret ettiği için genel sekreter Nureddin Tabubi'ye düzülen övgülerle doluydu. Mevcut neo-liberal kabinenin "sosyal danışmanları" gibi davrandıktan sonra, işçi ve yoksullara yöne-

lasanın mimarı Şahid hükümeti çöpe atılana kadar 'Fech Nestanne - Ne bekliyoruz?' kampanyacıları, işçiler ve sendikalar, işsizlerin örgütleri ve yerel topluluklar, siyasi ve sosyal aktivistleri bir araya getiren güçlü bir birleşik mücadele cephesi örgütlenmeli ve geliştirilmelidir. Ancak, son yedi yılın tecrübelerinden de anlaşılacağı gibi, hareket devrimin talepleri üzerine kendi bağımsız siyasi ifadesini üretmedikçe, kapitalist egemen sınıflar, çıkarlarına uygun hükümet ekiplerini sürekli bir araya getirip halkın isteklerini ezecektir. Bunun tekrar olmasını önlemek ve bu hareketin aşağıdan yukarıya inşa edilmesi, hükümeti devirmeye yönelik kitlesel bir politik mücadelenin koordine edilmesi ve temsilcileri, işçiler, yoksul köylüler ve gençler arasında demokratik olarak seçilen devrimci bir halk hükümeti sistemini hazırlamak için işyerleri ve topluluklarda kitle eylem komiteleri kurulmalıdır. demokratik sosyalist politikalar, Bankaların, fabrikaların, büyük toprakların ve kamu hizmetlerinin kamu mülkiyetine dayanan demokratik sosyalist politikalarla, çoğunluk için kökten farklı bir gelecek inşa edilebilir.

Taleplerimiz şunlardır:

- Finans Yasası'nı çöpe atılmalı - borçların ödenmesi reddedilmelidir
- Ücret ve ek ücretlerin geçim giderlerine adapte edilmesi için - fiyat artışları geri çekilmeli - devletin sübvansiyonları korunmalı ve genişletilmeli -

Tutuklanan tüm aktivistler derhal serbest bırakılmalı - olağanüstü hal derhal sona erdirilmeli

- Bir dizi bölgesel genel grev için, Chahed hükümetini devirmek için ülke genelinde 24 saatlik genel grev hazırlığı

- İç bölgelerin kalkınması ve altyapısına geniş bir kamusal yatırım planı için, işsizlere iyi bir ücretle istihdam sağlamak

- Bankalar, büyük şirketler ve büyük araziler demokratik halk denetimi altında kamulaştırılmalı

- İş yerleri, köyler ve topluluklarda demokratik olarak seçilen işçi, yoksul köylüler ve gençlerin temsilcilerine dayanan bir halk hükümeti için

Serge Jordan, Tunus'taki Sosyalist Alternatif ve Al-Badil al-Ishtiraki üyeleri, World Events www.socialistalternative.org

İzmir Belediyesinde İşten Atılan Mahir Kılıç roportaj

Geçtiğimiz Eylül ayında İzmir Büyükşehir Belediyesi kendi bünyesinde çalıştırdığı işçileri “vatana millete hayırlı olmadıkları” gerekçesi ile işten atmıştı. Ancak süreç biraz detaylı olarak incelendiğinde; son dönemdeki mahkeme kararlarına göre, Belediyeler bünyesinde çalışan işçiler, kamu işçisi sayılarak kamu işçisinin yararlanmış olduğu emsal haklardan yararlanabileceklerdi. Bu hakların başında ise kamu işçilerinin 112 günlük ikramiyeleri gelmekteydi. Yine yasaya göre işçiler, geçmiş beş yılın 112 günlük ikramiyelerini alabileceklerdi. İBB ise geçmişe yönelik yerine 2017 yılı ve sonrası için 112 günlük ikramiye talebini yerine getirirken geçmişe yönelik olan alacakların ödenmeyeceğini duyurmuştu. Bunun üzerine işçiler mahkemeler yoluyla dava açmaya ve bu davaları kazanmaya başlayınca ipler olabildiğince gerilerek 200 civarında işçi çeşitli bahaneler ile işlerinden atılmıştı. Bunlardan bir kısmı davalarından feragat ederek işlerine geriye dönmeye çalışsalar da geriye alınan işçi sayısı çok sınırlı olmuş ve geri kalan işçiler ise Ankara’ya bir yürüyüş düzenleyerek CHP genel merkezine gidip dertlerini anlatmaya çalışmıştı. Bir kısım işçi ise halen İBB önünde açlık grevi ve oturma eylemi yaparak hakkını almaya çalışmaktadır. İşbaşı gazetesi de bu işçilerden Mahir Kılıç ile görüştü.

İşbaşı: İşten atılma sebebiniz nedir?

Mahir Kılıç: Yaklaşık 7 aydır işten çıkarılan işçi sayısı 200’ü geçmiş bulunmaktadır. Büyükşehir Belediyesi’nin 220 işçiyi çeşitli bahaneler üreterek işten çıkarmasındaki temel sorun kadro istemiyle dava açmış ve davayı kazanmış olmalarıdır.

İşbaşı:İşten atılma süreci sendikal bir hak olan işyeri disiplin

kurulundan geçti mi?

Mahir Kılıç: 200 kişi disiplin kuruluna gönderilmeden, savunması yapılmadan işten çıkarıldı. Oysa sendika sözleşmesinde disiplin kurulu ile işten çıkarılabilir. Sendika ile belediye bu çıkarılmalar savunulmadığı için atılacak işçilerin disiplin kurulu kararı ile olmasını duydular. Bu kararın ilk kurbanı Mahir Kılıç oldu. Mahir’e bir ayda 5 ayrı tutanak tutuldu. İşe gelmemek, verilen işi yapmamak, amire saldırı, hakaret gibi olmayan nedenlerle tutanak tutulup işine tazminatsız son ve-

“Disk Genel İş” sendikasının kazanılmış haklarından olan kadro davalarını geri çektilerip “işe başlayacaksınız” sözüne rağmen işbaşı yaptırılmayan 7 işçi arkadaşımız var. Dava konusunda kararlıyız. Mahkeme kararını verdi. Büyükşehir Belediyesi’ni yasalara uymaya çağırıyoruz.

İşbaşı: Dava hangi aşamada?

Mahir Kılıç: Dava mahkemede kazanıldı. Aldığımız bilgilere göre Yargıtay da onayladı ancak hala kararı bekliyoruz. Fakat bir işçi arkadaşımız ise Yargıtay’dan onay bekliyor .

İşbaşı: Sendikanızdan bu süreçte ne bekliyorsunuz?

Mahir Kılıç: Atılan bütün işçiler DİSK Genel-İş üyesidir. Bu bir işçi kıyımıdır. Bu işçi kıyımında sendikacıların üzerine düşen görevleri bekliyoruz. Sendika’ya çağrıda bulunuyoruz. İşçi haklarının gasp edildiği, iş güvencesinin ortadan kalktığı bir dönemde buna karşı dur demenin tek yolu direniştir. Bu direnişi sahiplenmeye çağırıyoruz.

İşbaşı:Kamuoyundan beklentileriniz nelerdir?

Mahir Kılıç: İşçi kıyımını

rildi. Mahir, atıldığı madde gereği iş bulamaz, işsizlik maaşı alamaz, tazminat alamaz. Direkt açlığa mahkum edildi . Oysa olayların bahsi geçen anlamda kamera kayıtları var. İzmir Büyükşehir Belediyesi’ni ispata çağırıyoruz. Bahsedilenler olmuşsa her hak kımından vazgeçiyorum. Arkadaşlarım da öyle. Çünkü bunlar yalan ve uydurma, Dava avukata verildi, avukat hukuksal olarak davanın takipçisidir.

İşbaşı: İşten atıldıktan sonra dava geri çekildi mi?

Mahir Kılıç: Hayır, ancak

İşbaşı: Kıdem ve İhbar tazminatınızı aldınız mı?

Mahir Kılıç: Haksız yere atıkları işçilerin kıdem ve tazminatı ödendi. Ancak “Mahir Kılıç” iftira ile atıldığı madde gereği “Amirine fiili saldırı, emre itaatsizlik, izinsiz işe gelmeme vs. gibi kıdem ve ihbar almadan işine son verildi.

İşbaşı: Sizinle beraber işten çıkarılan işçilerden kaç kişi yanınızda?

Mahir Kılıç: Yaklaşık 10 işçi arkadaşımız ile Büyükşehir Belediyesi’nin önünde direniyoruz.

mevcut siyasal iktidar yapmıyor, kendini “sosyal-demokrat” olarak nitelendiren, ana muhalefet partisi Belediyelerde bu kıyımın aynısını yapıyor. Kamuoyunun bu haksızlık ve adaletsizlik karşısında emekten ve emekçiden yana olmasını bekliyoruz. Direnişimizi büyütme çağırıyoruz.

Bu haksızlık ve onursuzluk sonucu bedenini açlığa yatıran Mahir“ diyor ki: “Haklı olan biziz, onurumuz ve ekmeğimiz için direniyoruz. İşimize dönene kadar direnişimiz devam edecektir. İş, ekmek yoksa direniş var .”